

"Numai prin EDUCAȚIE omul poate da măsura întreagă a ființei sale și poate trăi o viață echilibrată, creatoare și demnă. "
J.A. Comenius

REPERE

Revistă pentru minte, inimă și adolescenți

Grupul Scolar Economic Administrativ "DIMITRIE CANTEMIR" - Suceava
Numărul 2, ediție nouă, anul 2001

Școala, prima șansă a tuturor

În concordanță cu cerințele economiei de piață și cu procesul de reformă a învățământului românesc, Grupul Școlar Economic și Administrativ "Dimitrie Cantemir" Suceava, urmărește, prin toate activitățile sale, formarea unui absolvent autonom, responsabil, bine pregătit profesional, în măsură să decidă asupra propriei cariere.

Școala noastră este un punct de atracție pentru populația școlară a județului, datorită perspectivelor oferite elevilor, admiși în urma unei concurențe apreciabile. Liceul dispune de o bogată bază materială: 20 de săli de clasă, 5 laboratoare, 6 cabinete pe catedre și discipline de învățământ, un laborator de patiserie – cofetărie, cu o sală de instruire în tehnica servirii, un magazin – școală, bibliotecă, cămin internat – cu 286 de locuri, cantină, sală de mese, sală de sport, teren de sport.

Unitatea continuă tradiția în învățământ, de peste 65 de ani, an de an, un mare număr de absolvenți este admis la diverse forme de învățământ superior, 90% dintre ei, urmând specializarea începută, în liceu.

Examenul de competență profesională, susținut de elevii noștri, la sfârșitul fiecărui ciclu de învățământ, dă posibilitatea integrării rapide, pe piața forței de muncă. Atuuri în plus sunt și rezultatele bune obținute de unii elevi, la diferite olimpiade și concursuri școlare, și implicarea consiliului elevilor, în activitățile școlare și extrașcolare. Tinerii absolvenți devin mai responsabili, mai conștienți și mai atenți, atât în organizarea carierei, cât și în ceea ce privește rolul societății civile. Școala noastră are posibilitatea de a oferi șanse reale tinerilor, pentru a deveni capabili să-și exerseze cunoștințele și deprinderile dobândite, în diferite activități economice sau care privesc viața socială.

Extras din Proiectul Instituțional
Tema: Școala – între educație, resurse, nevoi și reformă

DIMITRIE CANTEMIR

Sfârșitul și începutul unei epoci

Mai multe secole la rând, statele feudale românești, între care au existat multiple și statornice legături politice, economice și culturale, au opus o rezistență îndârjită tendințelor expansioniste ale imperiilor străine. Lupte aprige și îndelungate, desfășurate de oștile unor voievozi viteji și iscușiți, precum Mircea cel Bătrân și Vlad Țepeș, în Țara Românească, Iancu de Hunedoara, în Transilvania, Ștefan cel Mare, în Moldova, sunt dovezi evidente, în această privință.

Pe linia culturii literaturii române vechi, Dimitrie Cantemir este o culme. El încununează epoca medievală a umanismului medieval și pregătește, totodată, calea spre o altă epocă culturală, epoca iluminismului și a Școlii Ardelene.

Dimitrie Cantemir este cel mai mare umanist din perioada feudală a literaturii române; el este o personalitate enciclopedică, abordând, cu mult succes, istoria, geografia, poezia, proza, economia politică, matematica, arheologia, cultura orientală, lingvistica și etnografia. Fiu de răzeși moldoveni, Dimitrie Cantemir a studiat, timp îndelungat, la Constantinopol, până în 1710, când ajunge domn al Moldovei, calitate în care încearcă să pună în aplicare concluziile desprinse, în studiul împrejurărilor politice și sociale ale vremii sale..

În puținul timp în care a fost domn al Moldovei, Cantemir a încercat să explice ideile sociale și politice înaintate ale timpului său. Pe plan intern, a înlăturat vechile funcții boierești, a obligat mănăstirile la impozit și a scutit pe țărani de o parte din dări. El urmărea formarea unui stat centralizat, opus statului boieresc. În anul 1711, el a încheiat un tratat de alianță cu Petru cel Mare, fără știrea boierilor moldoveni. În acest tratat, se prevedea eliberarea țării de sub jugul turcesc și instaurarea unui regim domnesc absolutist și ereditar, în statul independent al Moldovei.

În urma eșecului expediției de la Stănilești, în 1711, Cantemir este constrâns să stea 12 ani, până la moarte, în Rusia. Aici, el este ministru și consilier intim al lui Petru cel Mare, pe care îl sprijinea în acțiunile lui reformatoare.

Lucrările redactate de el, în timpul șederii sale aici, au fost cerute de societatea culturală și cârmuirea țării, în epoca reformelor: Descrierea Moldovei, Istoria Imperiului Otoman, Sistema Religiiilor

Mahomedane, Hronicul romano-moldo-vlahilor, instrumente de cunoaștere științifică, au fost necesare politicii externe rusești.

Savant de reputație europeană, Academia din Berlin îl alege membru de onoare, în anul 1714, pentru ca, după cum scrie în diploma acordată, "printr-o pildă precât de demnă de laudă, preatât de rară", și-a închinat numele ilustru cercetărilor științifice.

Posesor al unei vaste culturi orientale și occidentale, Dimitrie Cantemir scrie o operă bogată și diversă. Astfel, în domeniul filosofiei, scrie Metafizica și Divanul sau Gâlceava înțeleptului cu lumea. Logica, în sfera religiei, concepe lucrarea intitulată Imaginea științei sacre. Tot el este autorul unui tratat de muzică turcească, numit Cartea științei muzicii după felul literelor, care cuprinde o expunere teoretică a muzicii turcești, cu explicarea notației inventate de autor.

Cele mai importante lucrări ale sale sunt, însă, cele istorice, literare și monografia Descriptio Moldaviae.

Lucrările istorice prezintă rezultatul firesc al preocupărilor constante ale autorului pentru studiul istoriei. Ciclul operelor cu caracter istoric și științific, redactate în Rusia, cuprinde, pentru început, o serie în limba latină, din 1714, Monarchiarum physica examinatio, o aplicare în domeniul istoriei politice a teoriei evoluției ciclice.

Reputația europeană a lui Cantemir se datorează, mai ales, operei sale în limba latină, Historia incrementorum atque decrementorum aulae othomanicae, scrisă între 1714 și 1716. Concepută în două părți, corespunzătoare celor două faze din istoria otomană, al căror hotar despărțitor îl constituie, în anul 1671, istoria creșterii imperiului turcesc, care este, de fapt, prelucrarea comentată a cărții lui Saad Ed - din Larisa, autorul unei istorii prelucrate a turcilor. Latura originală și importantă o constituie notele și observațiile critice, pe care le adaugă Cantemir, plecând de la izvoarele bizantine și apusene, de la cunoștințele sale directe despre starea imperiului. Mai originală, partea a doua a lucrării, consacrată descrierii imperiului, până la 1717, are un pronunțat caracter memorialistic, bazându-se pe experiența personală a autorului. Aceasta este prima lucrare a unui român, care intră în patrimoniul culturii universale, cunoscând o deosebită răspândire, prin traducerea ei în limbile: franceză, engleză, germană. Concepția, ce fundamentează această scriere, se bazează pe teoria evoluției ciclice a statelor.

Ultima scriere, redactată în limba română, între 1719 și 1722, este Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor. Hronicul tratează, critic și sistematic, istoria poporului român, de la originile sale și până la descălecarea, concepția asupra istoriei fiind net superioară cronicarilor. Aceștia explicau fenomenul istoric, prin voința forței divine, pe când Cantemir interpretează istoria, dând atenție cauzalității. "Nici un lucru fără pricină nu poate să se facă". Asemenea istoricilor Școlii Ardelene, Cantemir susține puritatea latină a neamului, continuitatea politică și etnică. El vorbește despre românii din toate provinciile, chiar și despre macedo-români, și prezintă originea română a poporului nostru, în spiritul ideilor umaniste, afirmând că "suntem urmașii unui popor care a creat o civilizație și o cultură clasică".

Dintre lucrările literare, rețin atenția Divanul sau Galceava înțeleptului cu lumea și Historia Hieroglică.

Divanul este întâiul eseu scris în limba română. Cartea apare la Iași, în tipografia domnească, în anul 1698, și are text paralel românesc și grecesc. Subiectul cărții, lupta dintre corp și suflet, între materie și spirit, pornește de la Epistola lui Pavel către Galateni și a avut o largă răspândire, în literatura universală. Divanul este singura carte de "etică religioasă românească" (1)

Ideile morale și sociale sunt expuse sub forma unor discuții între omul înțelept și lumea superficială și înclinată spre deșertăciuni. Scopul urmărit nu este numai filosofic, religios, ci și literar și artistic. Astfel, Cantemir introduce dialogul, folosește comparații concrete, pentru a exprima idei abstracte. "Înțeleptul" acuza "lumea": "văd frumusețile și podoaba ta ca iarba și ca floarea ierbii; bunurile tale în mâinile tâlharilor și în dinte morilor"; se străduiește să creeze cuvinte noi, pentru a exprima mai limpede ideea (nemoarte-nemurire) sau introduce versuri în care prelucrează zicători populare: "copilul neînvățat, dobitoc mic crește, iară mare făcându-se, bou mare se numește".

La cererea Academiei din Berlin, scrie monografia Descriptio Moldaviae, scrisă în limba latină; aceasta este singura descriere a statului feudal moldovenesc făcută de un român. Ea cuprinde trei părți: prima parte este consacrată descrierii geografice, Cantemir elaborând prima hartă a Moldovei. În a doua parte, înfățișează organizarea politică și administrativă a țării. În ultima parte a lucrării, găsim bogate informații despre graiul moldovenilor, despre slovele folosite. Lucrarea cuprinde interesante informații etnografice și folclorice.

"În scrisul lui sunt rezumate ideile majore ale predecesorilor, o aleasă exprimare românească, registrul larg al gândirii europene și orientale, culorile vii ale înțelepciunii populare, afirmarea limpede a noilor idealuri românești și prefigurarea celor mai multe dintre științele noastre moderne și umane." (2)

Cantemir prezintă elementele de legătură între formele vechi ale umanismului românesc, reprezentate de Olahus, Ureche, Costin, Neculce, și formele noi reprezentate, mai ales, de Școala Ardeleană, prin Samuil Micu, Petru Maior, Gheorghe Șincai, Ion Budai-Deleanu.

"Prințul Dimitrie a fost om învățat (3)" și "un veritabil gânditor, poet, romancier, cercetător..."

Cea mai importantă lucrare a lui Cantemir este Istoria Ieroglică, sau Istoria secretă. Această lucrare, "opera de ură și răzbunare" (4), este esențială, pentru înțelegerea istoricului Cantemir. Ea reprezintă o operă de tranziție, de la gândirea metafizică, la o cercetare științifică.

Titlul operei este ușor de înțeles, dacă se ține seama de definiția termenului "ieroglică", dat în scara "Numerelor streine tâlcuitoare": Ieroglifă-cuvânt elin pentru "chipuri de păseri, de dobitoace și de alte jigănii și lighioi, cu carele vechii, în loc de slove, se slujea."

Istoria Ieroglică a fost considerată, când roman, când pamflet, epopee, satiră socială, memorii sau toate la un loc. A fost, unanim, acceptată încadrarea operei în specia romanului alegoric, datorită personajelor luate din lumea animală, asemeni operei "Roman de Renard", asemeni istoriei secrete scrise de Procopius din Cezareea. Lucrarea constituie rezultatul amărăciunii unor ani, caracterizați prin luptă, intrigă, ură și patimă, rezultatul neîncetatei lupte, duse de Cantemir, alături de fratele său, Antioh, împotriva lui Constantin Brâncoveanu.

Istoria Ieroglică este concepută ca o epopee eroic-comică, alcătuită din 12 părți, din 760 sentințe și din "scara numerelor și cuvintelor streine târguitoare". Lucrarea este, oarecum, lipsită de unitate, firul acțiunii, fiind cam greu de urmărit, la o prima lectură, datorită procedurii tehnice, dar și "sentințelor" care întrerup urmărirea acțiunii.

Istoria Ieroglică prezintă idei, destul de numeroase, privind concepția lui Cantemir despre stat și conducători. El se ridică împotriva cărmuirii politice și economice a boierimii, fermecat fiind de imaginea monarhiilor absolutiste din Europa. Ideolog al autorității domnești, el vrea un stat autoritar și absolutist: conducătorul să stăpânească drept, iar poporul să asculte. Domnitorul este răspunzător față de țară, trebuie să țină seama de "gurile norodului" și de "șoapta gloatelor", să fie înțeleghător, luminat, chibzuit, prudent, să facă o politică înțeleaptă, să fie obiectiv, pentru că "robul drept este mai tare ca tiranul strâmb".

Dreptatea este pentru Cantemir singura care poate stabili armonia într-un stat, el aflându-se, în pragul concepției "dreptului natural". Armonia este asigurată și de unitatea deplină între domn și divan, de aprecierea justă a înțelepciunii oamenilor din popor, de recrutarea sfteticilor, după valoarea personală.

Un regim oligarhic nemulțumește poporul, pentru că nu ține seama de faptul că "pungile de bani" sunt "sudurile săracilor". Cantemir surprinde un fapt real: rivalitatea din sânul boierilor este în strânsă legătură cu autoritatea domnitorului. Singurul remediu al politicii este intriga și dezbinarea îi reprezintă domnia centralizată. "Statul, întregul popor, înfloarește numai atunci când supușii își slujesc domnul și țara cu dragoste"(5).

Istoria Ieroglică, lucrarea cea mai laică și saturată de problematica social-umană, poate fi scrisă în tradiția literaturii române de până la 1705, constituită din lucrări, din care rostirea nestatorniciei e însoțită, pretutindeni, de melancolie ("Învățăturile lui Neagoe Basarab", lucrările lui Miron Costin și Dosoftei). Lucrarea este o operă deschisă, cu o formă baroc, amplificată de tervigersarea rezultatelor și o continuă reluare. Acțiunea este încadrată de autor, între anii 1703-1705, dar modul în care sunt prezentate faptele dă impresia unei acțiuni interminabile. Pe scena unui imens teatru imaginar, se află actorii, jigăniile, iar, în culise, regizorul, întruchipat de soartă.

Limba română, în vremea lui Cantemir, nu avea termeni de exprimare optimă a gândurilor, a ideilor filosofice. Cărturarul moldovean adopta termeni latinești și grecești, deși era conștient că împrumutarea cuvintelor străine "pentru cei nedepriși, nu puțină întunecare poate să aducă". El dorea să creeze, în limba română, un nou strat literar, științific, pentru ca "toată învățătura logică pre limba noastră, în curând să vedem".

Fraza suferă o puternică influență latină, greacă, arabă, turcă. Frazele sunt când lapidare, după stilul clasic, când enorme, cu foarte multe subordonate. Dacă unele fraze au muzicalitate internă, "textul apărând ca o psalmodiere, alteori cântec de jale, alteori cântec de bucurie, sau ca un strigăt de alarmă, ca un torent"(2), altele nu numai că sunt lipsite de muzicalitate, dar apar ca o simplă înșiruire de cuvinte.

Istoria Ieroglică are un număr foarte mare de metafore poetice, "Romanul colcăie de astfel de dovezi ale măiestriei caligrafice. Cantemir cunoaște toate mașinăriile retorice și le folosește cu exuberanța unui clasic francez..."(3).

Eugen Negrici afirmă că "limbajul lui poetic este un anti-limbaj, o antiproză. Antinimia denotativ-conotativă dă cheia problemei. Poezia e negativă în raport cu codul denotativ"(4).

În interpretarea originii române a poporului român, Cantemir lărgeste semnificațiile, afirmând că suntem urmașii unui popor care a cucerit lumea. El vorbește și despre cuțovlahi, luând în discuție și unitatea limbii și înlocuirea alfabetului chirilic cu cel latin.

Dimitrie Cantemir a fost "un întârziat al Renașterii și precursor al enciclopediștilor, strălucit istoric, geograf, filosof, etnograf, sociolog, orientalist, muzicolog, beletrist, gânditor politic, cetățean al Europei sec. XVIII, cu numele său pe vecie săpat în piatră, între Newton și Leibnitz, pe frontonul Bibliotecii St. Genevieve din Paris, dar, mai presus de toate, un patriot care nu uită să spună, ori de câte ori se ivește prilejul, că "în cele mai vechi Daciei hotare și Moldova noastră se cuprinde"(5).

(1) Cantemir, Istoria, p.35

(2) Curticeanu, Istoria, p.40

(3) Calinescu, Istoria, p.94

(4) Negrici, Expresia, p.94

(5) Giosu, Dimitrie, p.25

EDUCAȚIA PENTRU O SOCIETATE DEMOCRATICĂ

Resursele umane de care dispunem, în școală, ne determină să ne punem o întrebare foarte simplă: tinerii elevi sunt o problemă sau o forță? Desigur, aceasta poate deveni o paradigmă generatoare de noi orizonturi și întrebări, tot atât de diverse ca și viața de zi cu zi a unui cadru didactic (pedagog), ce-și iubește școala, indiferent de locul pe care-l ocupă, în ierarhia învățământului, a demersului educațional și a curriculumului acestuia. Oricât de diferite ar fi întrebările și răspunsurile date, se desprinde o concluzie probată de exemplele pedagogice trecute și prezente.

Totul depinde de participare, iar participarea depinde de anumite premise, unele ținând cont de capacitatea individuală, altele de contextul social- economic. Aceasta ne introduce în perspectiva binecunoscutei interdependențe dintre obiectivul și subiectivul educațional.

Conștientizându-ne statutul, din această perspectivă, nu se poate să negăm nota tradițională a sistemului de învățământ anterior, ce urmărea formarea unui om instruit și cultivat, apt de a fi folosit, acolo unde societatea ar fi cerut-o, dar și, totodată, pasiv și adaptabil, la traiectorii prestabilite.

Economicul în tranziție, învățământul în plin proces al reformei sunt premise ale succesului educațional, pentru o societate democratică, cu condiția promovării unui sistem de valori morale, bazate, în principal, pe:

- resurse cognitive, inițiativă, adaptabilitate, analiză critică și alegere rapidă a traiectoriei individuale, în termenii unui viitor posibil, gândire prospectivă și capacitatea de a preda, toate aflate într-o strânsă interdependență și interacțiune, devin premise ale succesului, în noile condiții;
- o altă condiție, de loc neglijabilă, vizează familia, aportul ei în asigurarea maximizării șanselor de alegere a traiectoriei optime în viață și consecința minimizării riscurilor de eșec. Reușita elevilor în viață ar fi finalitatea curriculumului educațional la care ar concura cele câteva enumerări de factori menționați.

Un sondaj realizat de Centrul de Studii și Cercetări de Tineret relevă o tristă realitate:

Condiția reușitei: "să provină dintr-o familie înstărită 26,9 %, să aibă o calificare cât mai înaltă 23,7%, să muncească mult 19,4 %". Cifra 23,7 %, privitoare la calificare, deci la carieră, arată că, de fapt, speranța tinerilor se îndreaptă spre școală, ca instituție a unei societăți democratice, alături, bineînțeles, de celelalte: biserica și armata.

Iată-ne, deci, puși în situația, de altfel nu chiar nouă pentru noi, de a valoriza o selecție, pe criterii axeologice a valorilor educaționale, în contextul dimensiunilor unei societăți, care trebuie să devină democratică.

Cu ce trebuie să începem ? Mi se pare firesc să conștientizăm următoarele:

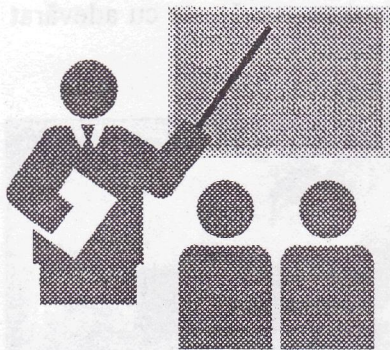
- conceptul de valoare este asociat, adesea, ideii de calitate, importanță, apreciere a unui lucru ce solicită estimarea;
- se poate observa o anumită tendință de a asocia conceptul de valoare la un produs al unei judecăți sociale, la o recunoaștere și validare socială;

- expresiile care asociază conceptul de valoare la ideea de satisfacere a nevoilor personale și/sau sociale sunt cele mai frecvente; este clar, aici, sensul utilității;

- în ce privește finalitățile educației pentru valori, există, încă, o anumită absență a unor studii specifice și sistematice asupra problemelor metodologice, evaluative, precum și asupra predării învățării valorilor.

Noțiunea de valori educaționale generează scopul educativ care este centrat pe autonomia subiectului, văzut ca o "posibilitate de dezvoltare", față de care educația și, mai ales, calitatea intervenției educative sunt fundamentale, determinantă pentru prezentul și viitorul fiecărui individ. Cele prezentate au punctat conținutul educației pentru valori, pe baza celui mai recent dicționar de sociologie (Zanfir, Vlăsceanu, 1993)

Cercetările psiho – pedagogice actuale ajung la concluzia că, în opera de asanare morală a societății românești, învățământul trebuie să-și reconsidere conținutul, metodologia, relația educator – educat și, în primul rând, obiectivele educației, în rândul cărora, cele de ordin moral, trebuie situate în prim-plan.

Se impune reexaminarea tabelii de valori și respingerea aceleia care consideră valoarea politică drept valoare scop, suprapusă valorilor intelectuale și morale.

Trebuie să se înțeleagă că legile juridice, fără morală, nu pot avea efectul dorit și că politicul, fără etic, poate deveni distructiv.

Pe baza distincției dintre valorile - scop și valorile – mijloace, se impune să recunoaștem faptul întemeiat științific și justificat axologic, că valorile spirituale sunt singurele care pot da sens existenței umane, toate celelalte valori economice, politice nu pot fi decât mijloace, pentru creșterea valorilor spirituale.

În acest sens, rigoarea în programarea pedagogică poate rezulta numai din reducerea permanentă a obiectivelor, cauzate de analiza scopurilor cu grad mare de generalitate.

Pentru obiectivele formării morale, se vizează, firesc, acțiunea elevului care apreciază, alege și descrie, pe criterii valorice; tocmai problema criteriilor valorice este prima care se cere a fi rezolvată corect, din perspectiva programării pedagogice a educației pentru valori morale și chiar perspectiva politicii educaționale.

O condiție a realizării educației pentru o societate democratică este cea a manualelor alternative, care trebuie să corespundă curriculumului educațional. Manualele alternative ar trebui să promoveze valorile spirituale ca formare de conștiințe, cu predilecție valorile moral – religioase (general umane și specific naționale), fără a fi subordonate altor valori (politice, juridice, economice).

Aceste manuale ar trebui să practice un echilibru corect între valorile naționale și cele universale, din perspectiva unei deschideri cultural – istorice, care țin seama de dinamica valorilor în spațiul și timpul socio – cultural. De asemenea, aceste manuale trebuie să devină accesibile, prin evitarea supraîncărcărilor cu informații fără semnificație cultural – spirituală. Dimensiunea manualelor alternative vizează aspectele formative, prin preocuparea, atât față de dezvoltarea dimensiunii cognitive, cât și față de dezvoltarea dimensiunilor afectiv- atitudinale și volitive ale personalității elevului. În concluzie, instrumentul de muncă intelectuală, manualul alternativ, trebuie să țină seama de principiile "educației noi"; scopul oricărei educații este de a pregăti copilul să vrea și să realizeze, în viață, supremația spiritului; educația trebuie să respecte individualitatea elevului.

O soluție la problema locului valorilor în școală, în condițiile lumii contemporane, vizează "înlocuirea transcendenței prin sens" și educarea unei etici a dialogului.

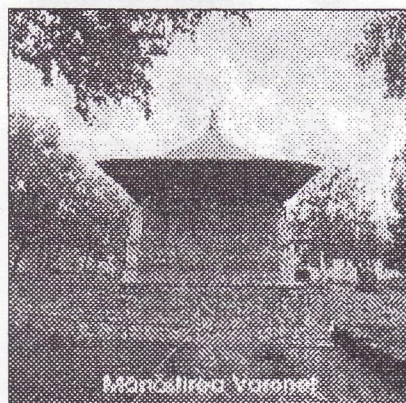
Profesor Rodica Oprea

Vocea religiei către tineri

Venirea noastră, în Biserică, nu este câtuși de puțin pierdere de vreme, cum ar părea multora dintre oameni, ci este căutarea timpului de mântuire. Timpul de mântuire trebuie căutat, însă, în tinerețe, pentru că tineretul creștin trebuie să aibă, mai presus de celelalte preocupări, de celelalte angajări în viața școlară și universitară, în orice compartiment al vieții, angajamentul puternic de a-L cunoaște și de a-L iubi pe Mântuitorul Iisus Hristos. Aceasta, și pentru că tinerețea nu trebuie lăsată doar în limitele biologice ale vârstei, tinerețea trebuie, mereu, sprijinită și ajutată cu experiența duhovnicească a Bisericii și a sfinților lui Dumnezeu. E prea târziu, pentru ca tainele mari ale Bisericii să fie auzite, doar la bătrânețe. Regretul este profund și real, când se descoperă tainele lui Dumnezeu, doar la vârsta la care nu mai putem să facem mare lucru, în îndreptarea vieții, pe cărările lui Dumnezeu. Auzim, mereu, glasul psalmistului: „Când își va îndrepta viața sa de la tinerețe și și-o va îndrepta prin adevăr și prin Biserică, atunci tânărul se pregătește cu adevărat să-L iubească și să-L cunoască pe Dumnezeu”.

Comorile Ortodoxiei sunt spirituale și ele sunt, ca și comorile lumii acesteia, deosebit de adânci, căci nu oriunde se descoperă o comoară. Tot așa, și în spiritualitate, nu oricui îi este dat să descopere comoara spiritualității, căci locul ei este în adâncul iubirii lui Dumnezeu. Iar iubirea lui Dumnezeu este atât de profundă, atât de adevărată, încât, pentru a gusta din ea, Mântuitorul ne adresează și nouă, ca și Apostolilor, îndemnul de a arunca mreaja mai în adânc. Să căutăm mai în profunzime! Dar, pentru a căuta mai în adânc comorile Ortodoxiei, trebuie să avem ajutoți, sprijinitori în acest drum, spre acel loc, unde descoperim comoara aceasta ascunsă. Nu vom fi mai aproape de comorile Ortodoxiei, decât prin ajutorul și sprijinul sfinților.

Fără a ne învăța, mereu, cineva, suntem ca într-o întâmplare în Faptele Apostolilor, când diaconul Filip se află în Samaria și a fost în fața slujitorului reginei Candachia. Citea acest slujitor într-o carte. Și l-a întrebat Filip pe acesta: „Înțelegi ce citești?” și l-a răspuns lui: „Cum voi înțelege, dacă nu am povățuit?”

Scoala și Biserica au un loc deosebit, în viața tinerilor, pentru că amândouă instituțiile formează bune caractere și oameni luminați. Numai cei luminați cu învățătura cea dreaptă ne pot fi povățuitori și îndrumători spre mântuire. O făclie este adevărată, doar atunci când luminează dreapta credință. Iar adevărata credință se arată prin oamenii adevărați, trăitori și sfinți ai lui Dumnezeu.

Profesor Marius Cojocar

Să le dăm o șansă

În ultimul timp, tot mai multe reportaje, emisiuni, comentarii au ca subiect copiii străzii. Și nu este de mirare acest lucru, pentru că sunt prezentate, mereu, asemenea situații. Mediatizarea acestor cazuri parcă a început să ne lase indiferenți, în loc să ne determine să îi ajutăm. La început, ne miram: de unde atâția copii, cum au ajuns pe străzi, de ce nu-i ia nimeni în seamă, nu-i ajută cineva, unde le sunt părinții ?

Încetul cu încetul, tot trecând pe lângă ei, nu ne mai impresionează prea mult. Suntem generoși, când le aruncăm ceva bani, la vreo sărbătoare sau când urmează să susținem cine știe ce examen. În rest, vederea lor pe străzi face parte din rutina vieții. Ei sunt pe băncile din parcuri sau pe la colțurile străzilor.

Când vreun reporter îndrăzneț face un material, pentru un post de televiziune, auzim același lucru: ei vin, din case de copii, orfeline sau din familii dezorganizate. Mulți dintre ei sunt agresati de părinți și vin, pe stradă, în speranța că, poate, se vor descurca. Pentru ei este mai bine să cerșească, să le fie foame sau frig, decât să fie bătuți, cu bestialitate, de proprii părinți. Și ce poate fi mai crud, mai dramatic, decât să fii lovit, certat, batjocorit, de proprii părinți, iar ceilalți, adică noi, să fie impasibili, indiferenți. Societatea nu le oferă nimic, parcă ar dori să îi refuze, deși acești copii nu au greșit cu nimic. Sunt ai noștri.

Cum ar fi, oare, să ne închipuim, pentru câteva minute, că suntem în locul lor. Să ne gândim că suntem copiii nimănui, că nu ne ajută nimeni, ci dimpotrivă. La fel de trist este să vezi un copil care muncește, așa cum poate, pentru a-și câștiga existența: spală mașini sau ajută la treabă, prin restaurante. Ei sunt învățați cu foamea, frigul, au uitat ce înseamnă căldura sufletească, o mamă blândă care să îi mângâie. Vom întâlni la ei o înțelepciune și o maturizare prea grăbită. Viața le-a furat copilăria.

Este foarte trist și consider că nu este o imagine mai impresionantă decât aceea a unui copil care plânge, care cerșește ceva de mâncare. Acolo, pe stradă, nu-i iubește nimeni, nu are cine să-i mângâie, să-i protejeze de răul din jur. Ce se întâmplă cu puritatea sufletului de copil ? Ce fac ei, atunci când durerea și suferința sunt greu de suportat, când singurătatea este singurul prieten al lor?

Oare ce putem face noi pentru ei ?

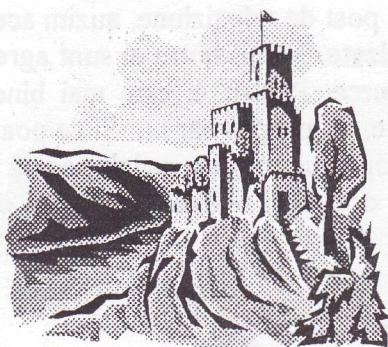
Cred că, în primul rând, trebuie să-i iubim. Nu trebuie să-i excludem din mijlocul nostru, să-i privim ca pe niște ciudațenii. Ei sunt semenii noștri și nouă ne stă în putere să le acordăm o șansă.

Magdalena Creangă, clasa a XI –a seral

Verile unui licean

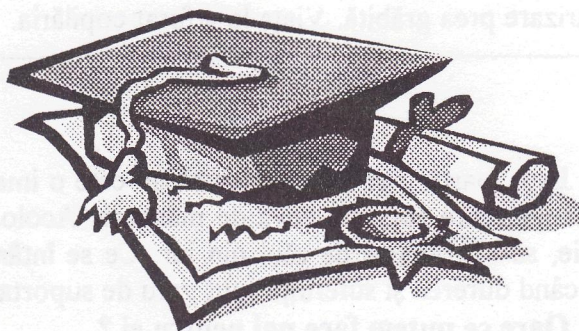
Sunt un licean, ca oricare altul, dar, totuși, diferit, prin faptul că, două veri, la rând, am admirat meleagurile superbe ale Poloniei. Am putut admira Silezia Inferioară, cea mai frumoasă parte a Poloniei, ce conține cele mai multe obiective turistice, în orașele Cracovia și Katowice. Ceea ce m-a impresionat mai mult a fost Castelul Regilor "Wawel", așezare medievală ce te transpune într-o eră demult trecută, dar, încă, plutind parcă prin aer, cu regi și regine în veștminte de mătase aurită, ce-și flutură grațios evantaiele.

De asemenea, m-a impresionat parcul de distracții din Katowice, un parc ce se întinde pe circa 600 de ha. Indiferent că ești copil sau adult, ești la fel de încântat de ceea ce îți oferă parcul, spre delectare. Nu poți să te decizi, cu ușurință, în ce parte a parcului să-ți petreci timpul liber: cu barca sau cu vaporul pe lacul ce se ascunde, sub ramurile pletoase de salcie; cu telefericul ce îți oferă o perspectivă superbă a întregului parc; cu prietenii printre aleile de trandafiri. Orice ai alege, cu siguranță, nu vei regreta.

Dar, toate aceste "minuni" ale universului uman și natural nu le-am putut vedea, decât cu ajutorul fundației "Casa Helveția", care mi-a făcut cadou cele două excursii. Această fundație umanitară a luat ființă în anul 1996, având ca scop prestabilit acela de a sprijini școlile și tinerii cu rezultate bune la învățătură.

Astfel, munca și talentul nostru de tineri liceeni, au putut fi concret apreciate și, de ce nu, stimulate și pentru perspectivă. În final, doresc fiecărui elev din liceul nostru să aibă rezultate bune, pentru a beneficia de premiile generoasei fundații "Casa Helveția".

Gânduri de licean

Sunt perioade din viața unui om, care, prin intensitatea trăirilor sufletești, prin insolitul sau prin farmecul întâmplărilor, rămân vii în amintire, timp îndelungat.

Venisem, în iunie 2000, să mă înscriu la liceu. Gândul că, peste puțin timp, era posibil să aparțin și eu acestei instituții îmi amortise simțurile. Mă gândeam că nu sunt singura, în această situație. De acasă și până la poarta liceului, am întâlnit zeci de omuleți, emoționați, dar plini de speranțe.

Bucuria intrării la liceu ne-a copleșit și ne-a adus fericirea, în suflet, chiar dacă unii dintre cei din clasele mai mari ne priveau, cu oarecare compasiune, sau râdeau de noi. Cel mai important lucru era faptul că ne regăseam numele deasupra liniei. Eu știam că intrasem la unul dintre liceele cu concurență mare, "unde se face carte".

Începutul a fost greu, ca orice început. Alți colegi, alți profesori, alte cerințe. Îi privesc, de multe ori, pe cei din clasa a XII – a și mă întreb cum este posibil să fie așa de diferiți față de noi, bobocii. Se plâng, mereu, că sunt în criză de timp, au o mie și una probleme de rezolvat, într-un timp imposibil de scurt, sunt, mereu, preocupați.

Discută cu maturitate despre fel de fel de probleme, care, pentru mine, nici nu există, acum; sunt, mereu, preocupați, au un aer grav și o privire nostalgică. Mereu, aud: se apropie bacalaureatul, ce-o mai fi și în acest an cu facultățile, care variantă este cea mai avantajoasă. Toate acestea mă duc cu gândul că ei, parcă, nu mai sunt ca noi, ei deja pot spune: "Adio, adolescență !"

Vor rămâne, cine știe pe unde, legitimații, fișe, caiete cu ecuații și lecții nesfârșite, stresul lucrărilor și al tezelor, răcnetul soneriei de intrare, băncile zgâriate, spre disperarea directorului, bătăile cu cretă, spre supărarea femeilor de servici, corijențe, note...

Mă întreb ce veți fi simțind dumneavoastră, domnilor profesori, la fiecare sfârșit de an, când alte generații pleacă, din liceu, când apar noi chipuri, în bănci ? Cu siguranță, că sunteți mulțumiți, că ați mai îndrumat încă o generație, sunteți bucuroși, pentru că vă puteți odihni, după oboseala și rutina unui an școlar, dar, undeva, există o ascunsă părere de rău. Nu veți mai vedea elevii cu care a fost o reală plăcere să lucrați și care v-au făcut să simțiți că efortul nu a fost în zadar. Vă va fi dor și de cei care au fost mai ghiduși, mai nestâmpărați, și tot vă veți aduce, cu drag, aminte de ei, peste ani.

Deja am devenit nostalgică și sunt doar în clasa a IX – a. Nici nu-mi dau seama, când a trecut acest an. De pe acum, mi-e dor de dumneavoastră, domnilor profesori, și de voi, dragi colegi.

Adriana Cristina Sofronie, clasa a IX – a B

Interviul ediției

În acest număr al revistei noastre, stăm de vorbă cu una dintre cele mai bine apreciate jurnaliste, la ora actuală, Adriana Pădureș, redactor-șef al postului de televiziune "Antena 1" Suceava.

1. De cât timp sunteți în presă?

În primul rând, vreau să vă mulțumesc că m-ați găzduit, în revista voastră, căreia îi doresc să ajungă la cât mai multe numere.

Eu mi-am început activitatea, în presă, în februarie 1994, deci cu aproximativ 7 ani în urmă.

2. Care credeți dumneavoastră că ar trebui să fie calitățile esențiale ale unui jurnalist?

Cred că principalele calități ale unui bun jurnalist sunt prezența de spirit, corectitudinea, flexibilitatea în gândire, iar, pentru cei din radio și televiziune, dicția.

3. Care sunt motivele pentru care v-ați ales această meserie?

Această meserie m-a încântat, din copilărie, a fost visul meu, dintotdeauna, simțeam ceva deosebit, când mă gândeam că aș putea urma acest drum.

4. Cum se poate învăța jurnalistică?

Orice meserie se poate învăța, dar secretul reușitei este: "muncă, muncă și iar muncă", deci trebuie seriozitate și perseverență.

5. Este nevoie de un model, de un jurnalist de marcă, de la care se poate fura meseria?

Nu este nevoie, neapărat, de un model, aceasta se poate învăța din mers, prin exersare, în domeniu.

6. Care au fost etapele parcurse, până ați ajuns în funcția de redactor - șef al "Antenei 1" Suceava?

Mai întâi, am fost reporter, mă ocupam de culegerea informațiilor, mergeam, mult, pe teren, apoi, am devenit redactor, iar, în cele din urmă, redactor-șef "la Antena 1".

7. Există un cod deontologic după care se ghidează jurnaliștii?

Există un cod nescris care se respectă, însă, cu strictețe, și care enunță anumite reguli de conduită profesională.

8. Cum vedeți problema educației, prin presă, a tinerilor?

În primul rând, foarte important consider că ar fi citirea presei de către tineri, lucru care le-ar asigura o bună informare despre ceea ce se întâmplă, în jurul lor. De asemenea, în presă, pot găsi multe fapte educative, ceea ce ar însemna un model de comportament, dar există și reversul: sunt destul de multe situații prezentate, în presă, care pot stârni atitudini antisociale. Oricum, s-ar impune o mai mare atenție și implicare din partea presei, în acest domeniu.

10. Ați avut, în viața dumneavoastră profesională, divergențe cu CNA-ul sau cu vreo personalitate publică?

Până acum, nu am avut probleme, deoarece am respectat cerințele CNA-ului, iar de către altcineva nu am fost dați în judecată, cel puțin până acum.

11. Ați fi vrut să urmați altă meserie? Care ar fi fost aceasta?

Meseria mea în care sunt specializată este cea de inginer energetician, însă nu am de gând să o practic, deoarece pasiunea mea este să fiu redactor.

12. Care ar fi următorul pas, pe care doriți să-l realizați în cariera dumneavoastră?

Sunt mulțumită de actualul post, deocamdată, îmi oferă ceea ce am nevoie.

13. Credeți că un jurnalist ar trebui să fie interesat de ratingul emisiunilor sale?

Un jurnalist ar trebui să-și facă munca, în limitele decenței, să-și asume responsabilitatea sarcinilor și, bineînțeles, de rating-ul emisiunii.

14. Ce personalitate admirați cel mai mult din mass-media?

Îmi place mult Andreea Esca.

15. Ținând cont că sunt elev la un liceu cu profil economic, considerați că este rentabilă din punct de vedere financiar, meseria de jurnalist?

Ca și alte meserii, de exemplu cea de profesor, jurnalistică nu este un job rentabil, ceea ce primează, însă, este frumusețea muncii, pasiunea pentru ea.

16. Munca în domeniul televiziunii vă oferă satisfacții, pe măsura sacrificiilor făcute?

Da, merită efortul, dar și renunțările sunt multe, inclusiv la viața personală.

18. Ce ați dori să le transmiteți tinerilor care doresc să urmeze această meserie?

Cei care vor să urmeze jurnalistică, trebuie să o facă, din pasiune, ca orice altă meserie, de altfel, să fie bine pregătiți, în domeniu, și să posede o cultură generală foarte bine pusă la punct, să fie dispuși să sacrifice mult timp și să aibă curaj și încredere în forțele proprii.

Interviu realizat de Ionuț Ciupu, clasa a XI - a E

Comunicarea în afaceri

În studiile recente de specialitate, privind comunicarea în lumea contemporană, s-a fundamentat axioma că primul instrument spiritual al individului, în procesul socializării sale, este comunicarea.

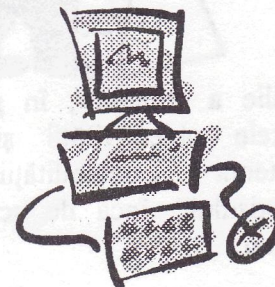
Prin comunicare, omul reușește să se cunoască pe sine însuși, cunoaște și universul în care acționează și participă la viața socială, în raport cu gradul său de adaptare. Abia în ultimii 20 de ani, cercetarea științifică a abordat comunicarea ca domeniu distinct de analiză și s-au format primele concluzii comune privind sistemul de comunicare, componentele lui fundamentale, formele de comunicare.

În general, între indivizi, grupuri în cadrul unor organizații sau între două sau mai multe organizații, se apelează, curent, la următoarele forme de comunicare: comunicare verbală, comunicare nonverbală, comunicare scrisă, precum și alte forme de comunicare, prin care se realizează diverse conexiuni, într-o formă scrisă și verbală, cum ar fi, de exemplu, comunicarea prin intermediul rețelelor de calculatoare (e-mail, swift, comunicare vizuală). Dintre tipurile de comunicare menționate anterior, cea mai de actualitate este comunicarea prin intermediul rețelelor de calculatoare. Aceasta oferă avantajul vitezei, practic, asigură o comunicare instantanee, la un cost foarte scăzut, suficientă siguranță și protecție asupra mesajului, mai ales, când se bazează pe utilizarea unor sisteme de codificare - la nivel mondial. Din păcate, cadrul juridic nu s-a adoptat, încă, suficient de rapid, pentru a reglementa accesul.

Cele mai cunoscute sisteme de comunicare de acest tip includ:

- ◆ *Rețeaua de calculatoare INTERNET, prin care corespondența e-mail a devenit deja familiară. Accesul la rețea este facil, costurile de utilizare sunt mici, se asigură, simultan, o sursă de documentare pentru toate domeniile cunoașterii.*

Rețeaua de calculatoare de tip SWIFT este o rețea particulară de rețele de calculatoare utilizată de principalele bănci din lume. Structura SWIFT include 4 nivele de activitate, la cel superior, aflându-se mari ordinatoare situate, unul în S.U.A. și 3 în Europa (2, în Amsterdam și unul, în Bruxelles). România este conectată la centrul din Bruxelles. Comunicarea în sistemul SWIFT este complet codificată. Fiecare bancă are un cod de acces, iar mesajele sunt cifrate.

- ◆ Comunicarea scrisă este forma de comunicare prin care se materializează intențiile de afaceri dintre două sau mai multe firme și constituie, totodată, cadrul juridic propriu, în limita stabilită de lege (exemplu: contract, anexe, note de negociere a prețurilor, procese - verbale de obiecțiuni). Rezultatul acestei forme de comunicare este un sentiment material și poate fi invocat ca probă în instanța de judecată, în caz de litigiu. Se apelează la comunicarea scrisă, în toate cele trei situații cunoscute în afaceri:

- în cadrul firmei;
- între firmă și grupuri de interes;
- între două sau mai multe firme.

Principalele elemente sub care se materializează comunicarea scrisă în afaceri includ: scrisorile de afaceri, rapoarte ale unor memorandumuri, referate, cereri de ofertă, oferte, comenzi, contracte, anexe la contract, procese-verbale de obligațiuni, acte adiționale, scrisori de intenție, protocoale de colaborare.

Alte forme de comunicare ar fi: comunicarea prin fax, respectiv prin telex. Atât cea prin fax, cât și cea prin telex, se realizează, rapid, oferă suport juridic, permit vizualizarea de documente originale.

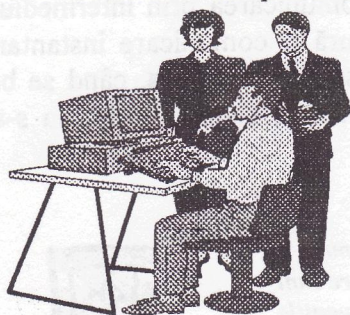
Alina Lucescu, clasa a X- a D

Dimensiuni etice ale profesiei contabile

Etica sau "știința moralei", în concepția modernă, dispune, încă de la marele Aristotel, de concepte și de principii proprii, de legi de dezvoltare fundamentale. Contabilitatea este, astăzi, o știință constituită, care operează cu un vocabular specific, dispune de principii și legități proprii, care reglementează faptele și fenomenele economice investigate.

Cronologic, cele două domenii ale cunoașterii universale au pătruns, în marea

familie a științelor, în perioade diferite. În limitele obiectivității științifice, constatăm existența contabilității, în domeniul "praxisului", încă de acum patru sau cinci milenii.

În plan științific, contabilitatea dobândește statutul adecvat, abia la sfârșitul secolului al XV - lea, odată cu apariția primului "Tratat de contabilitate" (Luca Paciolo, Veneția, 1494). Înaintea lui Paciolo, respectiv în anul 1458, "autorul fără noroc" Benedetto Catrugli, elaborase lucrarea "Della mercantura e del mercante perfetto" ("Despre negustorie și negustorul perfect"). Prin ambele lucrări, sunt jalonate principii de conduită economică, apreciată ca parte integrantă a moralei negustorului sau comerciantului.

Abordarea conexiunilor dintre contabilitate și etică poate fi realizată în raport cu conceptele morale și, implicit, cu etica

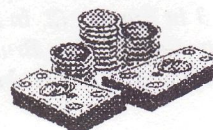
afacerilor. Conceptele de morală, etică și deontologie devin, în această perspectivă, apropiate și complementare.

În accepțiunea generală, deontologia desemnează ansamblul obligațiilor morale, care abordează, în limbaj juridic, obligațiile profesionale. Deontologia se transformă, dintr-o morală pură, într-o normă de drept, cuprinzând un ansamblu de reguli de drept aplicabile, în exercitarea unei profesii.

Profesionistul contabil trebuie să respecte reguli de etică, atât în comportamentul individual, cât și în relațiile cu clienții, confrății, instanțele și administrațiile publice.

"Știința - conștiință - independență" constituie deviza profesiei contabile. Onoarea și independența profesiei contabile rezultă, în principal, din atributele esențiale ale membrilor care o compun:

- competență și conștiință;
- probitate și demnitate;
- independență de spirit;
- dezinteres față de latura mercantilă.

Potrivit Codului de Etică pentru Profesiunii Contabili trebuie respectate următoarele principii fundamentale:

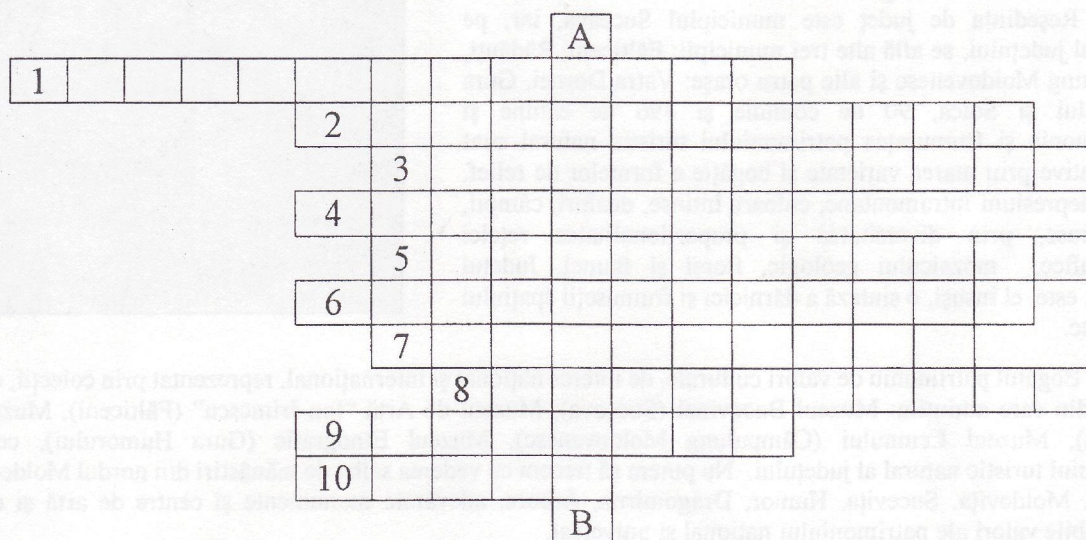
- integritate;
- obiectivitate;
- competență
- profesională;
- confidențialitate;
- comportament profesional;
- standarde profesionale.

Profesionistul contabil este garantul ordinii, echilibrului și moralei în afaceri.

Profesor Carmen Cheaburu

Arta de a conduce

Vă provocăm, și în acest număr al revistei, să completați un rebus, de această dată, pe o temă care vizează “arta de a conduce”.

A – B „Arta de a conduce”

1. Prezența factorului uman, în activitatea de producție reprezintă
2. Funcția reprezentativă a managementului
3. Stilul de conducere, după directivitate
4. Persoanele chemate să materializeze actul de conducere.
5. Structura organizatorică poate fi reprezentată, grafic, printr-o
6. Manageri la nivel inferior
7. Categoria de conducători, după autoritatea exercitată
8. Totalitatea resurselor umane care-și desfășoară activitatea, în cadrul unei firme, formează firmei.
9. Rezultat al previziunii, după orizont sau detaliere
10. Subdiviziune primară care presupune totalitatea sarcinilor, competențelor fiind în responsabilitatea unui membru al unui colectiv de muncă.

Elena Simona Gafencu, clasa a IX – a D

TURISM

Județul Suceava cuprinde sudul istoric al Bucovinei, cu o suprafață de 8.555 kmp și peste 700.000 de locuitori, fiind al doilea, ca întindere geografică, între județele țării, și al optulea, din punct de vedere demografic.

Reședința de județ este municipiul Suceava, iar, pe cuprinsul județului, se află alte trei municipii: Fălticeni, Rădăuți, Câmpulung Moldovenesc și alte patru orașe: Vatra Dornei, Gura Humorului și Solca, 90 de comune și 396 de cătune și sate. Armonia și frumusețea patrimoniului turistic natural sunt reprezentive prin marea varietate și bogăție a formelor de relief, munți, depresiuni intramontane, culoare întinse, dealuri, câmpii, văi, terase, prin diversitatea și proporționalitatea rețelei hidrografice, mozaicului geologic, florei și faunei. Județul Suceava este, el însuși, o sinteză a dărnicii și frumuseții spațiului românesc.

Bogatul patrimoniu de valori culturale, de interes național și internațional, reprezentat prin colecții, expoziții și muzee, din care amintim: Muzeul Bucovinei (Suceava), Muzeul de Artă "Ion Irimescu" (Fălticeni), Muzeul Apelor (Rădăuți), Muzeul Lemnului (Câmpulung Moldovenesc), Muzeul Etnografic (Gura Humorului), completează patrimoniul turistic natural al județului. Nu putem să trecem cu vederea salba de mănăstiri din nordul Moldovei: Putna, Voroneț, Moldovița, Sucevița, Humor, Dragonirna, Arbore, adevărate monumente și centre de artă și cultură, cu inestimabile valori ale patrimoniului național și universal.

Populația județului este formată, în majoritate, din români, alături de care trăiesc și cetățeni ce aparțin unor minorități etnice: lipoveni, polonezi, ucraineni, germani, evrei, etc. Densitatea populației este de aproximativ 75 locuitori/kmp.

Pe plan spiritual, județul Suceava dispune de o variată rețea de instituții de învățământ, știință, cultură și religioase.

Școala de toate gradele numără peste 1.000 unități, cu mai bine de 175.000 elevi și studenți.

Practicarea unor noi forme de turism modern, creșterea calității serviciilor oferite împreună cu susținerea acestei activități, printr-o campanie publicitară eficientă, atât în țară, cât și în străinătate, alături de binecunoscuta ospitalitate bucovineană, conferă activității turistice un viitor strălucit.

Una dintre căile de creștere economică a județului Suceava este exploatarea, la adevărata lui valoare, a imensului potențial turistic de care dispune.

Conservarea și restaurarea monumentelor istorice și bisericesti au devenit preocupări constante ale administrației locale. Nu trebuie să trecem cu vederea și dezvoltarea agroturismului, care cuprinde un număr din ce în ce mai mare de locuințe, în diferite zone ale județului, care oferă turiștilor toate serviciile necesare, pentru un sejur plăcut.

Tarnița, lacul ucigaș

În Carpații Orientali, se găsește un lac despre care oamenii spun că este blestemat. Se zice că, dacă te apropii prea mult de marginea lacului, acesta te trage, în adâncul său, și te îneacă. Păsările care traversează, în zbor, lacul sunt atrase către mijlocul apei și sunt înecate. De aceea, în jurul lui, nu întâlnești nici o vietate; oamenii nu se apropie de lac, de teamă să nu fie atrași și, apoi, înecați. Pentru a se proteja de blestem, ei sculpează cruci, pe copaci, și, mai jos, numele lor. Un sătean din comuna Poduri afirmă că lacul nu are fund; a desfășurat o frânghie metalică de 200 -250 metri, în apă, și tot nu a dat de fundul lacului.

Lacul atrage tot ce se apropie de el cu o forță incredibilă, ca un curent, ca un vârtej, de care nu te poți feri. Acum, însă, nu se mai întâmplă aceste lucruri atât de des. Niște scafandri au reușit să intre, în lac, pentru a-i măsura adâncimea, și au ieșit, la suprafață, teferi. Însă, adâncimea lacului nu a putut fi exact măsurată, lanternele scafandrilor întâlnind doar neant negru.

Acest lac fără fund are o apă care miroase a sulf, ceea ce îi poate explica originea vulcanică. Cu toate că nu este situat într-o zonă vulcanică, Tarnița seamănă cu un crater. Experții spun că lacul comunică, prin tuneluri subterane, cu o mină, astfel creându-se un curent subteran ce atrage orice se apropie de lac. Însă, acum, se presupune că lacul și-ar fi creat un fund propriu, undeva, la mare adâncime, din tot ceea ce a atras, de-a lungul timpului, mai ales copaci, ceea ce ar explica faptul că, acum, curenții sunt mai mari.

Lacul Sfânta Ana

Lacul Sfânta Ana este unicul lac de origine vulcanică din țara noastră. Este situat la o altitudine de 950 m, în masivul Ciomacul Mare (1301m), pe fundul unui crater stins. Se află în vecinătatea stațiunii Băile Tușnad.

Deși originea vulcanică a lacului a fost contestată de unii cercetători, există două argumente care pledează pentru o astfel de formare a sa: poziția geografică (în sensul că masivul Ciomacu Mare face parte organică din lanțul vulcanic Gurghiu - Harghita), precum și configurația de ansamblu a masivului Ciomacu Mare (un veritabil con vulcanic) și a depresiunii lacustre tipice de crater.

Lacul este alimentat, mai ales, din precipitații atmosferice și, probabil, de către unele izvoare de adâncime. În ultimul secol, a înregistrat o reducere a adâncimii maxime: 12m, în 1886, 9m, în 1909 și 7m, în 1956. Procesul de colmatare s-a datorat masivelor defrișări de pe pantele vestice ale craterului vulcanic.

O particularitate a Lacului Sfânta Ana este gradul de mineralizare redusă a apei, de 50-70mg/l, din cauza rocilor puțin solubile din constituția versanților.

Fauna lacului este sărată, fiind reprezentată de șarpele de casă, tritonul crestat, ploșnița de apă, crustacee inferioare și somnul pitic, care a fost colonizat, aici, la 30 noiembrie 1908. Sfânta Ana este singurul lac de munte în care se găsește această specie.

Lacul face parte dintr-o rezervație științifică naturală de 76 ha, care mai cuprinde și Mlaștina Mohos, denumită și Lacul Mușchi. În această mlaștină, situată la altitudinea de 1.120 m, se găsește nămol de turbă, într-un strat gros de 9 - 10 m. Pe locul mlaștinii, există un lac, tot de origine vulcanică, ce a dispărut, din cauza eroziunii produse de Pârâul Roșu, care izvorăște, din mlaștină, căreia i s-a adăugat colmatarea cu aluviuni aduse de ape, de pe versanți.

Pe teritoriul mlaștinii, se întâlnesc specii forestiere (mesteacăn, pin), pâlcuri de mușchi din speciile polytrichum și sphagnum și păianjenul de munți înalți (mitropus mario).

ANAMARIA CASAPU, clasa a IX -a B

Jocul, o minune a lumii noastre

Jocul reprezintă anticiparea viitorului, în viziune copilărească, expresia inocenței și a spiritului creativ ale copilului, mecanismul de spargere a barierei impuse de imaginație. El îi oferă omului posibilitatea de explorare nelimitată, ecoul trăirilor sufletești ale omului, balanța pe ale cărei talere stau, față-n față, realitatea și ficțiunea ce se urmăresc, pentru a se invada reciproc, o multitudine de reguli și de elemente distractive și educative ce, asamblate, conturează universul copilăriei.

La originea apariției jocului, stă însăși nevoia umană de a cunoaște, de a explora, de a se relaxa, da a-și exprima propria personalitate și de a comunica, printr-un limbaj special, care să aibă la bază, pe lângă cuvânt, și compatibilitatea stărilor sufletești și de spirit ale partenerilor. În altă ordine de idei, jocul e o încercare a omului de a cunoaște lumea, pe o altă cale decât cea științifică, bazându-se pe intuiție, imaginație și talent; jocul e o încercare a omului de a dezlega enigma imposibilului și de a-i sfida înțelesul.

Primul joc a fost unul inteligent și constructiv, prin care Dumnezeu a creat și modelat universul și tot ce există în el. Noi suntem rezultatul acestui joc, noi cei, care, mai târziu, ne vom modela lumea, tot prin joc, prin jocul culorilor, prin jocul de îmbinări neașteptate de materiale de construcții din care au rezultat clădirile, prin jocul de sunete, de cuvinte, de mișcări din care au rezultat artele și, nu în ultimul rând, prin jocul gândurilor, al ideilor, al informațiilor care au generat inteligența.

Oamenii au învățat jocul, l-au perfecționat și l-au transmis cu conștiinciozitate, din generație în generație; prin el, am dobândit încă o trăsătură comună cu divinitatea. Astfel, prin joc, am reușit să ne păstrăm unele trăsături specifice umane, deși dificultățile din viață îi fac pe unii dintre noi să-și anihileze, treptat, latura umană, jocul e o emblemă a noastră, a oamenilor ce a rezistat timpului, prin joc, am devenit într-un fel nemuritori.

El e cel care a cultivat spiritul de echipă și cel competițional al oamenilor, i-a familiarizat cu ideea responsabilității, fair-play-ului și respectării regulilor. Tot el, jocul, l-a ajutat pe om să-și acumuleze experiență, să învețe, din propriile greșeli, i-a sporit înclinația, spre a cerceta și încerca, și l-a învățat cum să câștige, dar și cum să piardă.

Suntem ceea ce suntem, fiindcă am învățat, ne-am perfecționat și nu ne-am sfiit să încercăm, dar toate acestea le-am învățat, pentru prima dată, prin joc. Nu ne-am dat seama de importanța jocului, fiindcă l-am privit doar ca pe o activitate distractivă, ceea ce e greșit, fiindcă jocul înseamnă mult mai mult decât atât.

Un alt domeniu în care apare ideea de joc este literatura. Jocul este propriu atât creațiilor în proză, cât și celor în versuri. În literatură, jocul apare ca o activitate distractivă și, uneori, moralizatoare, mulți poeți rezumându-se la a prezenta doar aceste laturi ale jocului.

Ion Creangă își prezintă, în cadrul creației „Amintiri din copilărie”, propriile amintiri legate de joc, relevând, totodată, diferența dintre intențiile și consecințele jocului (ex: fragmentul ce descrie dărâmarea gospodăriei Irinucăi de către Nică și Dumitru, care a avut la bază jocul), diferențele dintre jocurile din copilărie și cele din adolescență, precum și funcția moralizatoare a jocului și rolul acestuia, în acumularea experienței (ex: fragmentul cu pupăza din tei, cel cu scăldatul, cel cu furatul cireșelor etc.). Ion Luca Caragiale ironizează, în cunoscutele sale schițe „Vizită...” și „D-I Goe”, comportamentul personajelor principale, Ionel Popescu și Goe, precum și ideea lor despre joc, subliniind și, întărind, astfel ideea necesității respectării unor reguli, în cadrul unui joc, în care politețea și bunul simț au prioritate, astfel jocul ar deveni o bătaie de joc și i s-ar strica reputația.

Tudor Arghezi abordează, în poeziile sale, o altă latură a jocului. El prezintă transformările din mediu, ca pe un joc de modelare, efectuat de ființe imaginare, cum ar fi anotimpurile, cătora poetul le atribuie rolul de designeri ai naturii (ex. Poezia „Joc de chiciuri”).

O altă temă legată de joc și abordată de poetul Tudor Arghezi, în poezia „De-a v-ați ascuns...”, este tema morții privity ca un joc. În această poezie a lui Arghezi, moartea apare prezentată, gradat, ca un joc universal și chiar obligatoriu, dar de care poetul nu este înspăimântat, resemnându-se la ideea morții și, apoi, revoltându-se împotriva acestui destin. Oamenii au încercat să definească moartea, încă din cele mai vechi timpuri, s-au dat zeci de definiții, dar, nici azi, nu se știe, cu exactitate, ce înseamnă moartea sau ce se întâmplă cu cei care au trecut, în lumea nematerială.

Presupunând că lumea a fost creată printr-un joc, deducem că sfârșitul ei ar trebui să fie, logic, tot un joc, dar, spre deosebire de primul, care a fost unul constructiv, ultimul joc va fi unul distructiv.

Sfârșitul, distrugerea, despărțirea sunt reprezentate de moarte, care, pentru oameni, înseamnă distrugerea, pierderea legăturii cu lumea în care au trăit, precum și despărțirea trupului de suflet, adică distrugerea legăturii dintre cele două elemente din care suntem constituiți.

Moartea este o călătorie, în care fiecare componentă a noastră străbate o diversitate de locuri, pentru a-și cunoaște lumea din care provine. Dar cum originile lor sunt diferite, le va fi aproape imposibil să se regăsească vreodată, iar căutarea uneia de către cealaltă poate fi considerată un joc „de-a v-ați ascunselea”.

Jocul este prezent, nu numai în literatură, ci și în alte arte, cum ar fi arta mișcărilor, reprezentată de mișcări coregrafice și pantomimă. În balet, dansul e folosit ca o artă a transunerii în mișcare a muzicii, dansul reprezentând un joc de mișcări, care respectă un anumit ritm, o coregrafie și presupune o concentrare și o tehnică deosebită de executare a lucrărilor de către dansatori. Cele mai cunoscute piese aparțin compozitorului rus Piotr Ilici Ceaicovski -, „Lacul lebedelor”, „Frumoasa din pădurea adormită”, „Spărgătorul de nuci”. Alți compozitori de balete: Igor Stravinsky -, „Petrușca” „Pasărea de foc”, Aram Hacıaturian -, „Spartacus”, „Goyonel”, Mihail Jora - „Când struguri se coc”, „Întoarcere din adâncuri”, Paul Constantinescu - „Nunta din Carpați”.

O altă categorie de dansuri o reprezintă dansurile clasice, cum ar fi: randoul („ronde”, în franceză, înseamnă „cerc”) ex. „Tamburina” de Jean Philippe, menuetul - un joc de perechi (ex. „Menuetul” lui Johann Sebastian Bach, Ludwig von Beethoven), sarabanda - provenit dintr-un vechi dans spaniol (ex. „Sarabanda” -Frederich Handel), suita - o reuniune de dansuri: allemanda - dans german, giga - dans irlandez, gavota.

O altă categorie de dansuri sunt dansurile de societate: (ex.„Primăvara” - Johann Strauss „Valurile Dunării” de Iosif Ivanovici), tangoul - dans foarte popular în Argentina (ex.„La paloma”- S. Yrodier)

Prin joc, am fost creați, prin joc trăim, prin joc, ne-am dezvoltat imaginația și creativitatea pe care omul, din păcate, le folosește, în acest secol, pentru a crea bombe, pentru a provoca războaie, pentru a ucide. Ne dăm seama că, pe zi ce trece, uităm ce e jocul, uităm sau nu vrem să ne jucăm. Jocul este pentru copii, spunem noi, așadar, a venit vremea să ne punem o întrebare firească și să încercăm să ne răspundem, dacă se poate: cum va fi viața noastră fără joc, vom putea trăi fără el ? Și, dacă nu, va deveni viața noastră un joc periculos, din cauză că noi vom fi uitați ce înseamnă jocul și care sunt regulile ?

Ramona Sporea, clasa a IX -a B

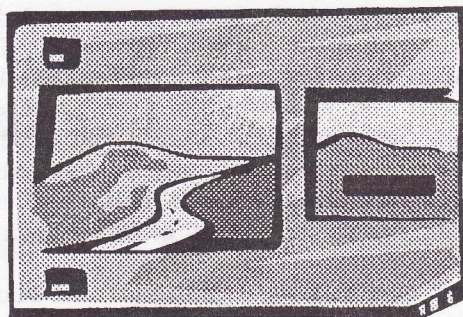

O călătorie prea scurtă?

Autobuzul s-a oprit. Copilul coboară, se uită în jur și rămâne derutat. De unde venea? Câte „stații” au fost până aici? Întrebarea ce-l frământa cel mai mult era: ce căuta el, aici? Aici?... Unde aici? De fapt, unde se afla? Era o lume nouă, ...cu siguranță nouă. Nu-și amintea de unde venea, dar știa că venea, de undeva. Nu putea veni de nicăieri.

Privi în jur și văzu numeroși oameni ca și el. Cei mai mulți erau fericiți. De ce? Cercetă puțin lucrurile și-și dădu seama că avea de făcut o nouă călătorie; o călătorie scurtă, dar frumoasă. Acei oameni fericiți profitau, fiecare cum credea că e mai bine, de viața pe care o aveau pe, pământ - de călătorie, cum o numea el. După o bucată de drum, s-a mai lămurit în privința unor lucruri; avea gândurile ceva mai clare. Știa că are de făcut un singur drum, că nu se poate întoarce. Astfel, trebuia să fie sigur pe unde merge, mai ales încotro o ia, la o intersecție.

Privea, tot timpul, cu atenție, în jur și încerca să afle scopul călătoriei. Vedeau oameni ce trăiau în bogății, înconjurați de bani și care erau fericiți. Văzându-le starea de bucurie, încerca să fie ca ei. Cercetând, mai atent, lucrurile, observă că pe acei oameni nu-i interesau decât banii și averile. Mai mult decât atât: pentru a obține acești bani, erau în stare să-și ucidă semenii. Acest lucru îl cutremură. Din câte știa el, și nu se îndoia de acest lucru, viața pe care o primise era de la Dumnezeu și doar El i-o putea lua. Nu-i drept ca o persoană să pună stăpanire sau să ia ceva ce nu-i aparține.

Dar oamenii nu sunt doar bogați și răi. Copilul a descoperit și polul opus: oameni săraci, dar cu suflet bun. Aceștia cunosc o altă parte a vieții, o altfel de fericire. Ei nu au grija banilor, ci a sufletului. Cunoscând greutățile vieții, ei știu cât de importantă este și, de aceea, își iubesc semenii. Copilului i-au plăcut acești oameni.

Având învățăturile lui Hristos drept ghid, copilul își continuă drumul. Află că, pe baza acestei călătorii, i se va decide următoarea călătorie, ce nu va mai avea sfârșit. Viața de apoi va fi una fericită, în împărăția lui Dumnezeu, sau una plină de chinuri, în iad.

Până atunci, însă, avem de făcut o călătorie, de urmat un drum, cu mare atenție. Fiecare pas ne poate duce pe căi bune sau rele. Majoritatea reprezintă sfârșitul călătoriei de pe Pământ. Ea este trupească, nu și sufletească. Venind, în această lume, sufletul a primit un trup, iar, odată cu moartea, el își lasă trupul și își continuă călătoria, într-o altă lume.

Autobuzul opri, din nou. Unii coborau, având același chip nedumerit ca al copilului, iar alții urcau. Alături de oameni mai în vârstă sau mai tineri, urcă și copilul. Autobuzul venise, prea repede, pentru el, dar știa că unele călătorii sunt mai scurte, iar altele mai lungi. El știa că Dumnezeu îi oferise destul timp, pentru a putea fi decis următorul drum. Nu-și amintea de călătoria trecută, o știa doar pe cea care abia se terminase și, de asemenea, nu știa ce va urma. Poate, când va porni autobuzul și va opri la o altă stație, va uita, din nou, de unde vine. Autobuzul porni, iar copilul nu avu timp decât să se întrebe: „CE VA URMA?”

Ancuța Hodorobă, clasa a X – a B

În parc

Într-o după-amiază frumoasă de toamnă, m-am decis să mă plimb. La început, mă gândeam să o invit și pe prietena mea, dar parcă ceva din mine nu era de acord. Chiar dacă, în general, sunt o fire mai zăpăcită, atunci, simțeam nevoia să fiu singură și să meditez asupra ființei mele.

Nu mi-a trebuit mult timp, să mă îmbrac, așa că am ajuns, repede, în parc.

Acolo, copacii păreau a plânge cu lacrimi de frunze, frunze ce, în drumul lor spre pământ, inundau inimile trecătorilor.

Totul era minunat. Mireasma cu tente melancolice era de nedescris. Totul părea să facă parte dintr-un vis ce, niciodată, nu a avut început și nici nu va avea sfârșit.

În acest peisaj, mă integram, perfect, pentru că sufletul meu plânge. De ce ? Nu știu. Poate că simțea nevoia să fie iubit . Dar cum ? Eu sunt iubită. Sunt iubită de părinți , de rude, de prieteni. Dar nu după astfel de iubire tânjeam eu, în acele clipe. Mie îi trebuia o iubire nouă , nemaiîntâlnită de mine, până atunci, pe drumul vieții. Voiam ceva frumos cu adevărat .

Să revenim, la acea zi de toamnă. Da...Pe când mă plimbam, alene, pe potecile din parc , ochii mei au văzut ochii lui, iar inima mea a tresărit, când inima lui a tresărit. Era ceva nou. Dintr-o privire, ni se părea că ne știm de o viață și că nu mai putem trăi unul fără celălalt. Așa gândeam eu și așa gândeam că gândește și el.

Vraja a fost ruptă , dar, totodată, a și continuat, fiind din ce în ce mai densă, când el, apropiindu-se de mine la câțiva centimetri, mi-a spus:

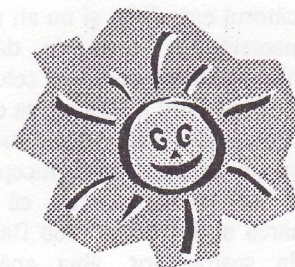
„Îmi acorzi acest dans?”

Pentru moment, totul părea o greșeală , dar, apoi, vedeam parcă, în fața mea, o orchestră al cărei dirijor era însăși natura. Nesigură de mine și de gândurile mele , dar sigură de dragostea lui, am acceptat.

Eram doar eu și el, într-o lume a noastră. Dansam, în jurul nostru, zburau zeci de frunze. Ele erau cele ce făceau legătura dintre noi, șoptind parcă fiecareia din noi gândul celuilalt.

Visul din care făceam parte era visul nostru: al meu și al lui. Acele clipe nu pot fi uitate, căci ele au unit drumurile noastre.

Încetul cu încetul, visul lua sfârșit, dar nu în adevăratul sens al cuvântului, deoarece, chiar dacă dansul a încetat, timpul s-a oprit, în loc, pentru noi. Da! Doar pentru noi. Împreună, am reușit să facem ceea ce nimeni nu a reușit, până atunci. Împreună, vom învinge, mereu, singurătatea și necazurile, împreună, vrem să murim, pentru că numai împreună vom putea cunoaște nemurirea.

Din momentul în care privirile noastre s-au cunoscut, lumea ne pare a fi o altă lume; o lume unde nimic nu este de nerealizat, o lume în care imposibilul devine posibil, o lume unde ura este înlocuită cu iubire și o lume în care visele frumoase se transformă, întotdeauna, în realitate.

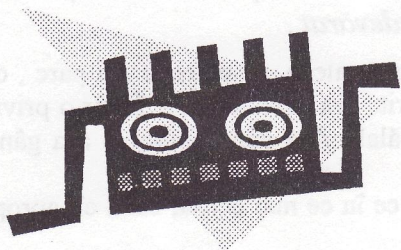
Moștenirea extraterestrilor

După ce autoritățile chilene le-au aprobat solicitarea de a efectua cercetări arheologice în Insula Paștelui, cei șase membri ai expediției "Pathfinder" au fost duși la destinație cu elicopterul. Cel de-al șaptelea lipsea, întârziind cu treburi proprii și urmând să vină, a doua zi.

Odată ajunși pe insulă, membrii expediției au instalat tabăra, iar conducătorul lor, arheologul Bob Baker, totodată și paleontolog amator, a început să caute golurile subterane, cu ajutorul unui radar.

După aproximativ trei ore de căutări, a găsit un gol subteran cu o suprafață de 30 de metri pătrați. A început să sape, în solul tare, și, precaut, a coborât, în enorma sală subterană, adâncă de opt metri, legat cu o frânghie.

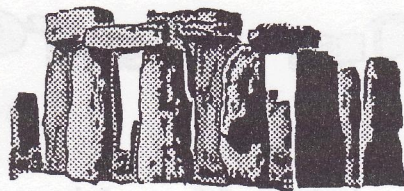
Cu ajutorul lanternei, reuși să găsească trei tăblițe de piatră, pe care se găseau scrierea rongarongă, precum și două schelete. Unul era aproape identic cu cel uman, în schimb, celălalt era foarte diferit - ceva mai mic, având o capacitate craniană dublă comparativ cu primul.

Scofând toate obiectele la suprafață, echipa începu să le studieze. Unul dintre membri, care era lingvist, intrigat de scrierea rongarongă, a avansat ipoteza că aceasta era, de fapt muzică, dându-și silința să o descifreze. Cu puțin înainte de a se întuneca, reuși să găsească un mod de a o asculta, în timp ce conducătorul expediției și un alt membru, paleontolog, introduseseră, în baza de date a computerului, imaginile tridimensionale ale celor două schelete.

Lingvistul a așezat una dintre cele trei tăblițe, într-un dispozitiv creat experimental și a rulat-o. Se produse un sunet straniu, începând totodată să bată vântul, iar moai-i păreau că se clatină. După terminarea aceluși sunet, Bob Baker observă că iarba, care la sosirea lor, abia apăruse, avea deja 10 centimetri!

Acum, toți erau siguri că extraterestrii au fost cei care au contribuit, în mod decisiv, la crearea rasei umane, destăinuindu-le și numeroasele cunoștințe de construcție și astronomie descoperite la unele vechi popoare.

Tot cu elicopterul sosi, în ziua următoare, ultimul membru al expediției împreună cu un pui de cimpanzeu. Dându-și seama de importanța descoperirii pe care o puteau face, a fost de acord să experimenteze caracterul evolutiv al muzicii extraterestre pe cimpanzeu. Expus aceluși sunet bizar, cimpanzeul începu să se zbată, în cușca în care fusese pus, adoptând o poziție bipedă și crescându-i, vizibil, capacitatea craniană. Experimentul le reușise - tocmai demonstraseră originea extraterestră a omului.

Imediat după descoperirea senzațională, în apropierea taberei, apăruse un fel de distorsiune în spațiu, creându-se ceea ce s-a dovedit a fi o ruptură între dimensiuni. Din ruptura interdimensională, ieșiră trei extraterestri. Cel din mijloc părea a fi conducătorul lor, fiind, totodată, invizibil, însă, datorită ușoarei distorsiuni observate, când se mișca, putea fi recunoscut. Cei care îl însoțeau erau, probabil, gardienii săi, fiind învăluiți de un puternic câmp de energie. Conducătorul lor le spuse oamenilor:

—V-ați găsit, în sfârșit, adevărata voastră origine. Păcat că nici un alt om nu va afla descoperirea voastră. Luați scheletele, tăblițele, echipamentele de care dispuneți și veniți cu noi! urmă pe un ton poruncitor.

Unul dintre membrii expediției scoase o armă, intenționând să tragă în conducătorul extraterestrilor, însă aceasta îi fusese distrusă de unda dezintegratoare emisă de unul dintre gardienii acestuia, care îi înconjură pe membrii expediției.

Oamenii, neavând de ales, luară scheletele, tăblițele, echipamentele lor, precum și maimuța umanizată, întrând prin ruptura interdimensională, urmați de extraterestri.

Pe fostul sit arheologic, rămăseseră doar uriașii moai, martori tăcuți la neobișnuită întâmplare...

Adrian Popovici clasa a IX - a E

Înainte caut, găsesc după

Necunoscutul și imprevizibilul au puterea de a fascina, reducând ființa omenească la ceva minuscul, în comparație cu universul, cu destinul, ale căror taine nimeni nu le poate ști, ale căror întâmplări nimeni nu le poate anticipa.

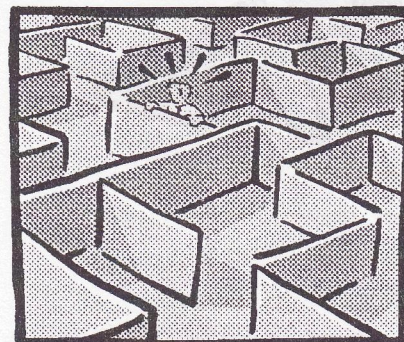
Gândul că ar trebui să merg, într-o călătorie, îmi dă un sentiment de neliniște. Este ca și când s-ar reaprinde, în mine, o lumină, de mult apusă, pe care trebuie s-o urmez. Nu e loc de planuri sau de o respectare strictă a obiectivelor turistice, fiindcă atunci când știu că trebuie să plec, undeva, mintea mea se risipește, ideile, gândurile dispar, o liniște substituindu-le, într-un mod inexplicabil. Nevoia de autodescoperire eclipsează dorința de cunoaștere, o călătorie nu face decât să mă ajute să mă regăsesc și să mă pierd, în însămi ființa mea, acolo unde numai eu pot ajunge.

Dar, bineînțeles, că rămâne și plăcerea de a cunoaște locuri inedite; tot ce-i nou are, întotdeauna, și o parte frumoasă care trebuie văzută cu ochii sufletului.

Gândul la ce s-ar putea întâmpla nu ma sperie, pentru că știu că toate au un rost, dar, oricum, o călătorie înseamnă pentru mine o aventură, care nu presupune doar o privire panoramică asupra unor orizonturi pline de lumină.

E ca și cum ai iubi, pentru prima dată, și simți ceva nedeslușit, înăuntrul ființei tale. Așa simt și eu, când imaginea unei călătorii se reflectă, în viața mea. Nu pot spune cât e fericire sau bucurie nemărginită, așa simt doar copiii, a căror nevinovăție le orbește ochii minții.

Însă ceea ce simt cu adevărat, nici eu nu știu: poate fi dorința de a mă regasi, undeva, într-un loc unic, într-un loc ale cărui coordonate spațiale și temporale să-mi fie necunoscute, pe care să le descopar eu, cândva, undeva... poate într-o călătorie.

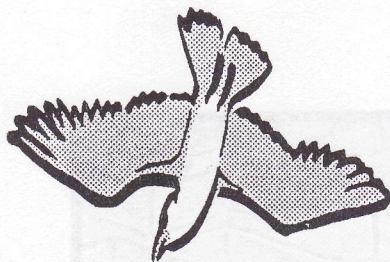
Marea albastră

Zbor de fluturi albi din ceruri
Se-nfiripă-n aer rece
Ca un vânt de primăvară
Ce-ntre ramuri, iute, trece;
Norii grei plutesc deasupra,
Tainice forme rebele,
Lăsând liberă să cadă,
Pe pământ, ploaia de stele.

Visul alb e pretutindeni;
Pretutindeni-alb de vis,
Să te poți pierde într-însul
Ar fi doar din paradis.
Ochii nasc priviri pierdute,
În imensa strălucire,
Pleoape-ascund lacrimi uitate.
Aici, doar e fericire...

Depărtările sunt albe,
Precum floarea cea de crin;
Printre ramuri văruite,
Ochii-n loc privirea țin,
Ca să poată înțelege
Și să poată ca să vadă;
Dar, aici, nu e nimic-
E întinsa mare albă.

Mihaela Căileanu, clasa a IX - a

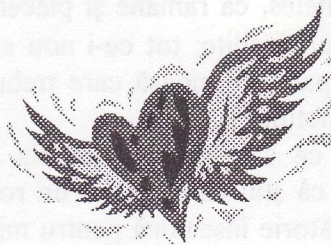

Vulturii nu mor, doar se prăbușesc

Dintr-o lume banală,
Plicticoasă și fără înțeles, uneori,
Dar totuși cu un vlăstar ce-i lumina existența,
A plecat.
O inimă de platină
A prins aripi și a decolat.
Plana deasupra Terrei
Plutea peste viață,
Cugeta în liniște
Și supraviețuia, singur, cu gândul.
Pentru el
Cerul era o stradă,
Iar norul un pod,
Păcat, i-au lipsit ultimele scânduri!...
Trunchiul i-a căzut,
Alunecând în vârtejul focului,
Dar aripile nu s-au oprit,
Au luat mărimi monstruoase,
Cuprinzând între ele doar spiritul.
Zâmbește, când simte plăcerea
Dar o lacrimă de sânge îi alunecă,
Pe obrazul transparent
"E încă prea devreme,
dar trebuie să plec
e ultimul tren"
E noapte și privesc cerul...
E întunecat, dar îl văd:
Văd cometa ce a căzut,
Pentru ultima dată.
Stau îngândurată,
Cuprinsă de tristețe:
De ce?
Credeam că vulturii nu mor,
Da, nu mor,
Ei doar se prăbușesc.

O AȘCHIE DE INSPIRAȚIE

Sforăind pe roua de gheață,
Mă trezesc într-o tresărire,
Trăind în vechi amintiri.
O așchie de inspirație
Îmi străpunge conștiința,
Rămânând, o clipă, în transă.
Sint că renasc,
Acolo, în clepsidra timpului,
Într-o viață imaginară,
Transformată în nisip.
Se schimbă visul,
Iar eu trec, dincolo de moarte,
Cuprinsă de tortura dorinței,
Cum ar fi fost, dacă nu...
Îmi citesc, în palmă, ridurile
Ca propria-mi viață
Al cărui sfârșit îl are încheietura.
Surprinsă de un geamăt,
Revin, în atmosferă.
În lipsa gravitației,
Plutesc inovator, peste ceruri.

ADOLESCENȚA

O forță puternică
O oprește, din drum.
Pașii ei rămân încremeniți,
Zidiți parcă,
În temelia timpului.
Natura cere o schimbare.
Drumul spre catedrala

Devenirii omului matur
E acoperită cu gheață,
Iar ea alunecă și cade, mereu.
Sentimente stranii,
Vrea libertate.
Tic-tac, tic-tac, a trecut.
Acum, are alt pod de traversat.

Cristina Văsui, clasa a IX – a B

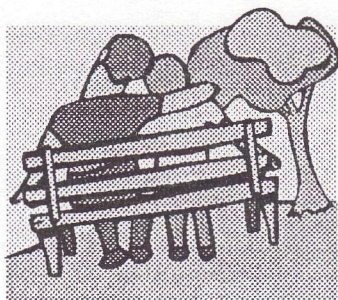
Despărțirea

Poate o să-mi fie dor de tine,
Poate-oi plânge, câteodată,
Voi face, din dureri, cununi,
Din lacrimi, râuri de argint
Și -mi voi împodobi căminul
Cu dorul ochilor ce mint.

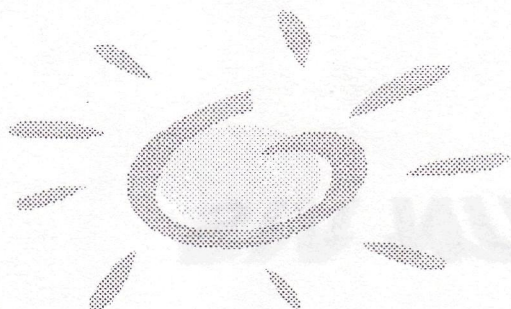
În ochii tăi adânci și-albaștri,
Izvor de taine cu scântei,
Mi-or frământa, adesea, gândul
Și-,ades, voi plânge după ei.

Când luna nopților de aur
Și-a ninge blondele-i văpăi,
Eu voi visa, mereu, băiatul
Cu ochi frumoși ca ochii tăi.

Dar va veni o zi, odată,
Când, poate, ne vom revedea,
Destinul, întâmplarea poate
Te-ar aduce-n calea mea.

Cosmina Nichitoi, clasa a XI - a B

Piramidele

Soarele roșu rătăcește
Printre puful norilor,
Iar palatul albastru găzduiește
Razele minunate ale zorilor.

Nisipul plutește ușor,
Învăluind în pânza aurie
Pustiul deșertului decol
Și piramidele construite cu măiestrie.

Marea Mediterană limpezește
Țărmurile îngândurate ale Egiptului,
Pe când, cea Roșie adăpostește
Secretele milenare ale nisipului.

În marea piramidă, zace,
De aproape trei milenii, ca-n cetate regească,
Faraonul Keops,
Care tace,
Lăsând inscripțiile să vorbească.

Lacrimi, sânge și sudoare
Au vărsat, odată,
Egiptenii, construind cu grandoare
Mormintele eterne, cu voință sacră.

Stelele le-au fost călăuze
Și voința și păcatul; nu le trebuia muze,
Doar au construit "palate".

Astfel, sub luna argintie,
Ce poleiește nisipul rece,
Plutește o legendă, încă vie
Ce nu se lasă îngropată de timpul care trece.

Sorina Ursachi, cl a IX -a A

UN VIS

Bătrânii cu ochii mici, albastri,
Stau și plâng, pe prispa casei,
Căc, eu, nepoata lor, i-am uitat,
De mult timp, nu i-am mai vizitat.

Dar, într-o zi, m-am dus la ei;
Erau acasă, ca de obicei.
Mă așteptau cu pâinea aburindă
Fiindu-i dor, adesea de surâsul meu.

Acum, când ei nu mai sunt cu mine,
Visez să retrăiesc clipele senine
Ale copilăriei ocrotite de iubirea lor,
Petrecute în căsuța plină de iubire.

Și le vedeam chipul ca-n oglindă.
Bunica m-a îmbrățișat;
Obrazul, cu blândețe, mi l-a mângâiat.
M-a rugat să stau, la ea, mereu,

DORINȚĂ

Cândva, mi-am dorit să desenez o floare,
Dar nu am reușit.

Altădată, mi-am dorit să fiu o stea,
Să luminez nopțile întunecate de toamnă,
Dar nu am reușit.

Acum, îmi doresc să fiu perfectă,
Căci nimeni, nimic nu mă poate schimba.
De-aș reuși !...

Florentina Buzincu, clasa a XII – a C

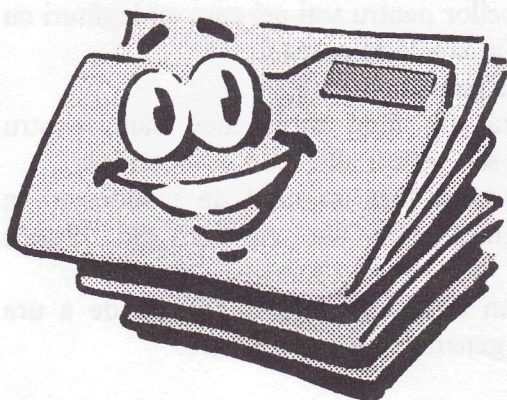

Consiliul elevilor este printre noi

Dintotdeauna, ne-am dorit să avem și noi, elevii, o autoritate, care să știm că este a noastră, că ne apără interesele, iar, în luna noiembrie a anului trecut, această dorință a noastră s-a împlinit: avem un Consiliu al Elevilor. Organizarea sa a început prin alegerea a câte unui reprezentant din fiecare clasă, rezultând un birou de conducere. Prin supunere la vot, au fost aleși președintele, vicepreședintele și casierul.

În scurt timp, cu ajutorul domnilor diriginți, al Consiliului de Administrație al școlii și al direcțiunii, ne-am pus pe treabă. La început, mai stângaci, datorită lipsei de experiență. Cu pași mărunți, dar cu idealuri înalte, am început să ne implicăm, în aproape toate activitățile din școală, să ne interesăm, în mod direct, de activitățile elevilor și, îndeosebi, de problemele lor. A trecut mai puțin de jumătate de an, dar realizările noastre nu sunt de neglijat, întrucât am încercat să concretizăm activitatea noastră, în școală, în acțiuni, pe care le-am dorit cât mai utile, mai interesante și, mai ales, educative.

Cu aprobarea și ajutorul domnilor profesori din conducerea școlii, am organizat cursuri de informatică și acces pe Internet, pentru clasele a XI – a și a XII – a, iar, în luna decembrie, am organizat un concurs pe teme de istorie. Tot în luna cadourilor, în preajma Crăciunului, am încercat să aducem bucurie pe chipurile cât mai multor persoane, prin organizarea unei colecte de jucării și de fonduri pentru copiii unei grădinițe și pentru o familie cu mari greutatea materiale din Sucevița.

lanțul activităților a continuat cu organizarea, de Sfântul Valentin, a unui "Bal al îndrăgostiților", în cantina liceului, care a fost, în opinia multora, o reușită. De aceea, vom recidiva cu o acțiune similară ce va avea loc cât mai curând.

În momentul de față, putem, pe bună dreptate, spune că atmosfera s-a schimbat în bine și întreg liceul arată altfel, de când elevii participă și la alte activități.

Odată cu venirea primăverii, în luna martie, a fost inițiată acțiunea "Mărțișorul simpatiei" ce a urmărit întocmirea unei liste cu cele mai agreate personalități sucevene. Evenimentul moderat de studioul "Antena 1" a avut drept finalitate o întâlnire între elevii liceului nostru și ai Colegiului Național "Ștefan cel Mare" din Suceava, cu cele 16 personalități desemnate. Această activitate a avut o dublă însemnătate, întrucât a reprezentat o deschidere de drumuri pentru organizarea, în anii ce urmează, a unor activități similare și, în același timp, au putut fi puse bazele unei colaborări de cât mai lungă durată între Consiliul Elevilor și personalitățile sucevene.

Cea mai recentă activitate organizată de membrii Consiliului Elevilor, cu sprijinul d-nei profesoare Lorena Mureșan, o reprezintă acțiunea intitulată "Prevenirea delicvenței juvenile", la care au fost invitați procurori, judecători și cadre ale Inspectoratului General al Poliției din județul Suceava. Și de această dată, elevii au avut posibilitatea de a afla lucruri noi și folositoare. Sperăm că acțiunea a avut un impact serios asupra tuturor colegilor noștri.

Pe viitor, Consiliul Elevilor își propune să organizeze activități la fel de utile și interesante, dintre care am putea aminti întâlnirea cu foștii elevi ai liceului nostru, în vederea primirii unui sfat pentru începerea unei viitoare afaceri.

Pentru luna mai, dorim să organizăm un schimb de experiență cu elevii de la Liceul Economic din Iași. De asemenea, intenționăm o implicare mai serioasă, în realizarea revistei școlii.

După cum am mai spus, spiritul de echipă a fost cel care ne-a ajutat să mergem mai departe, să depășim piedicile ce au intervenit, pe drum, și să încercăm, pe cât posibil, să reprezentăm, cât mai bine, interesele elevilor. Din păcate, se pare că, nici în momentul de față, mulți elevi nu sunt conștienți de importanța pe care Consiliul Elevilor îl are, în liceul nostru, și de influența benefică exercitată, în rezolvarea problemelor de orice fel. Este o optică pe care încercăm, mereu, să o schimbăm și sperăm că, dacă nu vă vor convinge cuvintele, atunci măcar faptele vor vorbi de la sine.

Săptămânal, avem câte o ședință, la care discutăm problemele curente. Ca urmare, orice inconvenient poate fi comunicat membrilor Consiliului Elevilor și va fi luată, imediat, o atitudine.

CONSILIUL ELEVILOR

Sfaturi pentru clasele a XI-a

• În materie de organizare a balului bobocilor

După ce a trecut un mileniu de la celebrul “Bal al bobocilor 2000”, am considerat că ar fi bine să împărtășim din experiența noastră, în materie de organizare de petreceri, colegilor noștri, care, anul viitor, vor fi puși în situația de a organiza botezul bobocilor din 2002.

Înainte de a realiza acest material, ne-am pus întrebarea: “Ce a însemnat Balul Bobocilor pentru toți cei care au legături cu Liceul Economic?”. Variantele ar putea fi:

- poate un motiv de a chiuli de la ore;
- unii l-au considerat un mod de a face bani, pentru propriul lor interes sau pentru alte scopuri meschine;
- noi, însă, credem că a fost un mod de manifestare a capacităților organizatorice ale elevilor din clasele terminale;
- și, cu siguranță, un fel deosebit și tradițional de a ura “Bun venit !” noii generații a liceului nostru.

STRATEGIA

Întreaga campanie de organizare a Balului bobocilor a început la 15 septembrie 2000. S-a format un comitet de organizare, care număra, inițial, 40 de elevi. S-a convocat o adunare generală, singura de pe tot parcursul demersului nostru organizatoric, în cadrul căreia, după discuții aprinse, s-au constituit grupe, care aveau responsabilități în organizarea diferitelor activități (sponsorizări, artistic, selecție etc.). Apoi, fiecare a plecat în “misiune”: unii după sponsori, alții după candidatele la concursul de “miss”, iar ceilalți căutau, cu fervoare, voluntari pentru programul artistic. Aceștia au făcut parte din ramura activă a organizării.

PRIMELE PROBLEME

După principiul “nu există pădure fără uscături”, așa a fost și la noi. Din cei aproximativ 40 de colegi, și-au dat concursul doar 15, cei mai mulți consolându-se cu ideea că sunt destule persoane care să-și asume responsabilitatea organizării. Ei s-au mulțumit cu numele de organizator și cu legitimația aferentă. Așadar, și-au ocupat “fotoliile” din “Pama Flor”, precum și locurile de pe terenul de sport. Datorită împrejurărilor, am apelat la ajutorul altor colegi, care nu se aflau, pe lista organizatorilor.

ÎN SFÂRȘIT, PRIMELE REZULTATE

Operațiunea – “Balul bobocilor” a continuat cu găsirea sponsorilor, după alt celebru principiu: “fără bani nu faci nimic”. După multe zile de căutări, am primit câteva promisiuni în care ne-am pus mari speranțe. Mulți dintre agenții economici nu au fost dispuși să acorde sponsorizări, așa că am apelat la relațiile pe care unii dintre noi le câștigaserăm, de-a lungul vieții. Totuși, am obținut câteva sponsorizări. Aceste sume au avut darul să trezească, în noi, speranța în reușita

scopului. Astfel, am continuat să muncim, am perseverat și am fost răsplătiți, în ultimele săptămâni, cu bani și produse din sponsorizări.

Cel mai important suport financiar l-au constituit biletele de intrare la bal. Noi am estimat că ele ar fi trebuit să reprezinte aproximativ 70% din potențialele venituri, dar

DIN NOU, PROBLEME !

După tipărirea biletelor, s-a pus problema referitoare la securitatea acestora. Am fost chiar acuzați că am fi tentați să vindem bilete și să ne însușim o parte din contravaloarea lor. Unii colegi chiar au vărsat lacrimi, când au auzit această acuzație. Perseverența noastră, concretizată prin cele aproximativ 10 ore petrecute, zilnic, la școală, a dus, în final, la strângerea banilor necesari, rămânând și bilete nevândute.

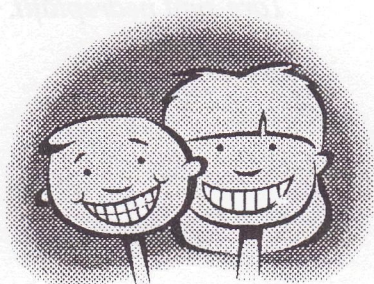
În afară de cei din comitetul de organizare, ne-au mai ajutat extrem de mult d-na director Rodica Munteanu și, mai apoi, domnul director Toader Papaghiuc.

Concomitent cu găsirea sponsorilor, se desfășura și organizarea programului artistic. A fost cam greu să găsim voluntari. Am apelat la ajutorul unor colegi care, deși se ocupau cu alte acțiuni, s-au implicat și în realizarea programului.

SHOW-UL

În cadrul reprezentației, susținute în ziua de 26 octombrie 2000, și-au etalat talentul elevi ai liceului nostru și, bineînțeles, invitatul nostru special, trupa "Exotic".

Spectacolul a fost excelent, mai mult "lumini", decât "umbre". Publicul a aplaudat entuziasmat, sponsorii au fost mulțumiți, iar profesorii au râs mai mult ca niciodată. Astfel, stresul și problemele s-au uitat, nu am mai simțit nici durerea provocată de prea multă umblătură, nici foamea de peste zi. Efectele au compensat eforturile noastre.

Dragi colegi din clasa a XI –a, vă dorim și vouă succes, când o să organizați Balul Bobocilor, și, dacă aveți nevoie de sfaturi sau de orice alte informații, vă stăm la dispoziție. Cel mai bine știm să căutăm fete frumoase; la "boboace" ne pricepem cel mai bine!

Cătălin Ciornei, Bogdan Alucăi, clasa a XII – a C

Balada unui sărman licean

parafrizare după „ Balada unui greier mic” de George Topârceanu

Peste gânduri împărțite,
Peste mințile-amorțite,
A venit așa, deodată,
Școala cea întunecată.

Detestată , chiar absurdă,
Infectând liniștea surdă
Cu pretenții și cerințe.
Când se scutură de ciudă
Împrejurul ei departe,
Risipește-n evantai :
Teste crunte,
Note proaste,
Stropi de lacrimi,

Insomnii ...

Și cum vin, de departe,
Blestemând și-amenințând
Toți sărmanii scriși în carte

Se-ngrozesc în așteptare.
Doar profanii, din concediu,
O întâmpină aparte,
Cu vădită desfătare.

Iar spre casă , la urcuș,
Un sărman dă minții glas :
Vai !,Vai ! Vai !
Școală , vai !
Nu credeam c-o să mai vii ,
Înainte de Crăciun,
Că puteam și eu s-adun
Măcar puținele teme,
Ca să nu cer împrumut
Unora ce-mi fac probleme,
Fiindcă nu-mi dau niciodată
Și-apoi umplu școala toată
Că m-am dus și le-am cerut.

Dar de-acum ...

Zise el cu glas sfârșit ,

Vai ! Vai ! Vai !
Școală , vai !

Tare sunt nedreptățit.

Oana Olaru clasa a XI a -A

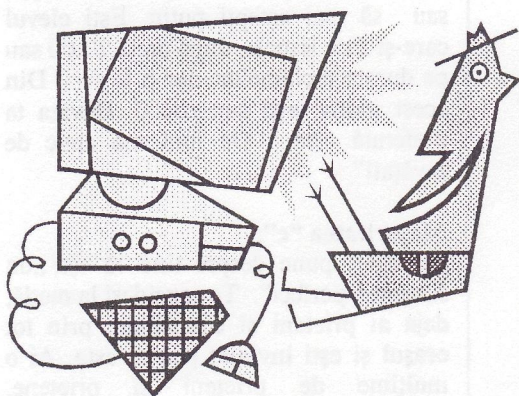
Viață de elev

Țrrr! În fiecare dimineață, zgomotul produs de ceasul meu mă trezește. Începe o nouă zi din viața mea. Cu ochii întredeschiși, mă îndrept, spre baie. Urmează un "control" în dulap, după care mă așez, în fața oglinzii. Un scurt retuș la machiajul pe care l-am făcut aseară și sunt gata! Îmi mănânc, în goană, micul dejun și, cu pași nesiguri, mă îndrept, spre școală.

Abia pe drum conștientizez ceea ce mă așteaptă: o nouă zi de școală plină de "surprize". Nu mi-am făcut temele, abia dacă am învățat ceva, de lucrat în plus nici nu poate fi vorba. Se naște întrabarea: "Ce mă fac"?... Și toate acestea se întâmplă, de ceva timp, nu este o excepție. Dar, important este să nu te descurajezi, să ai curaj și să înfrunți realitatea zilei de azi.

Ajunsa în clasă, aflu că prima oră am "mate". Disperată că nu mi-am scris tema, copiez de la cineva un exercițiu și gata, sunt salvată! Soneria mă trezește. Vai, am "conta"! Ce mă fac??? Aseară, nu mi-am învățat, pentru că m-am întors de la discotecă, pe la 2 (dimineața), iar, în weekend, nu am avut timp. Îmi revin din starea de șoc, atunci când "profa" deschide catalogul la pagina a 5-a. Ce noroc, eu sunt pe pagina a 2-a. În fine, trece și ora de conta, după care urmează româna. Acum e acum. Trebuia să citim o carte cu un titlu greu de reținut. Aud, în spatele meu, un dialog dintre doi colegi: "Moromeții" - carte sau Morometzii - băiețarii de cartier?". La istorie, la fel, aveam ceva de învățat, dar cine să o facă și pe asta.

Ora de geografie mă anunță că trebuie să-mi adun toate puterile, pentru a lua notițe. De ascultat nu sunt ascultată, deoarece ora trecută, fiind o fată "silitoare", am luat un patr...opt. În fine, ora de religie; aici, nu suntem deloc stresați, trebuie să fim însă atenți, să nu facem mare gălăgie, deoarece, sub clasa noastră, este cancelaria și nu vrem să ajungem, acolo. Doamne ferește! La asemenea prestație la școală, este și normal să ne certe profesorii și mă gândesc că asta auzim, cel puțin de trei ori pe zi.

În sfârșit, ajung, acasă, îmi arunc rucsacul și mănânc un sandwich. I-am promis prietenei mele că îi voi face cunoștință cu noul meu tovarăș care mă așteaptă, pe Mărășești. Vom merge, pe la o terasă, și sper că voi ajunge, acasă pe la ora 21. E interesantă viața de ...elev, dacă pot spune așa!

Greti Costiuc, clasa a X - a E

TEST

Ce fel de elev ești ?

Rezolvând următorul test, vei descoperi o serie de lucruri despre tine, pe care nici nu ți le imaginai până acum. Interpretarea testului o găsești, în chenar. Dacă vei considera noutățile nu sunt în conformitate cu realitatea, nu-i nimic, vom mai inventa și alte teste, probabil la fel de "relevante" și de "academice".

Scopul "ascuns" al testului este să afli ce vei face anul acesta, încă de pe acum. Vei putea ști dacă: vei învăța foarte bine pregătindu-te pentru facultate, dacă te vei menține, pe linia de plutire, și vei savura toate distracțiile din "Economic", sau dacă vei candida, la „olimpiada din toamnă”.

1) În vara ce a trecut:

- a)-ai dat o corigență
- b)-te-ai distrat copios
- și ai uitat complet de școală
- c)-ți-ai făcut planuri pentru anul care vine.

2) După ce termini școala crezi că:

- a)-vei ajunge un bun economist;
- b)-te vei descurca cum vei putea;
- c)-vei lucra la „Fabrica de stat, degeaba”, ocupându-te cu timpul liber.

3) Ai un(o) prietenă?

- a)-da, de ceva timp;
- b)-pentru moment, nu;
- c)-de ce să mă limitez numai la una (unul)?

4) Anul acesta ai de gând:

- a)-să îți mărești, cât mai mult, media generală;
- b)-să promovezi;
- c)-să cucerești cât mai multe (mulți) fete (băieți).

5) Proful de "mate", predă o serie de "avioane", pe care nu le înțelegi. Cum reacționezi?

- a)-îl rogi să-ți explice;
- b)-aștepti pauza și rogi un coleg să-ți explice;
- c)-te lași păgubaș și te gândești la show-ul de la sfârșitul săptămânii.

6) Primele ore de curs te găsesc:

- a)-la școală;
- b)-în drum spre școală;
- c)-la "Pama Flor".

7) După ore, direcția preferată este :

- a)-casă-birou-teme
- b)-casă- gustare – televizor
- c)-bar-distracție – prieteni

8) Liceul este un loc ideal pentru:

- a)-învățat;
- b)-agățat și, de ce nu, de a-ți îmbogăți cunoștințele
- c)-a chiuli (chiulul = sport olimpic)

9) Liceul te ajută:

- a)-să-ți construiești un viitor;
- b)-la nimic; vii doar pentru că te obligă părinții;
- c)-să profiți cât mai mult de cei mai frumoși ani din viața ta;

10) Disciplinele tale preferate sunt:

- a)-mate, conta și economie;
- b)-română, engleză, rusă;
- c)-sport, religie, dirigenție;

Majoritatea "a":

Ești un elev model și tot ce faci este să înveți. Te pasionează cartea, ești înnebunit după cunoștințe noi. Pasiunea ta este să devorezi tot ceea ce-ți predau profesorii. În timpul liber, nu te tentează nimic din ceea ce înseamnă viață mondenă. Sfaturi: nu fi egoist, ajută-i și pe ceilalți care nu au aceleași pasiuni ca ale tale: oferă-le, frecvent, caietul la copiat și n-ar strica să faci temele la dublu, nu se știe, niciodată, la ce folosește.

Majoritatea "b":

Te situezi, undeva, între elevul model și cel chiulangiu.

Ai vrea să înveți, dar nu poți să întorci, din când în când, spatele distracțiilor. În interiorul tău, se dă o luptă continuă între a alege una din două activități posibile. Te mustră, mereu, conștiința dar nu treci la acțiune. Ești, mereu, în dilemă: să te apuci de învățat, sau să mai aștepti puțin. Ești elevul care-și face temele, după orele 20:00 sau pe durata reclamelor, dar ți le faci. Din acest motiv, ești superficial. Deviza ta preferată este "De luni mă apuc de învățat!"

Majoritatea "c":

Se poate spune despre tine că ești „un smecher perfect”. Te consideri la modă, deja ai prieteni și cunoștințe, prin tot orașul și ești invidiat pentru asta. Ai o mulțime de prieteni și prietene, posibilități de a-ți petrece timpul liber, în cele mai trăsnete feluri, cu note proaste și absențe. Școala este și ea inclusă, în agenda ta încărcată, dar, tocmai pentru că este încărcată, o vezi foarte rar. Deviza preferată este "nu amâna nici o distracție, mâine poate fi mai rău".

Cătălin Oanea, clasa a XI –a C

Sondaj de opinie

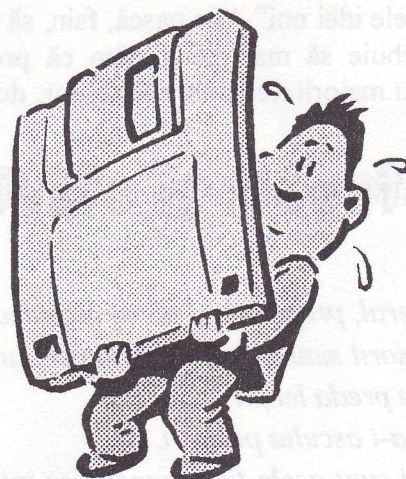
În dorința de a vedea care mai este mișcarea printre elevi și în acest an, ce mai gîndesc, cu ce se mai ocupă, ce mai cred despre una, alta, am aplicat un chestionar la cîteva clase din liceul nostru, pe tema "Cum sunt profesorii noștri și cum am dori noi să fie, de fapt ?" și vă provocăm să citiți ceea ce cred colegii noștri despre acest subiect.

Din capul locului trebuie să spunem că elevii își apreciază profesorii. Ei consideră că nu sunt nici "super, dar nici de aruncat"; în general, ei au o părere bună sau foarte bună despre dascălii lor.

La întrebarea "Ce apreciați cel mai mult la un profesor?", s-a răspuns, cel mai frecvent, cu varianta "relațiile pe care le stabilesc cu elevii", apoi, "maniera de predare" și, cu destule nominalizări, "modul în care se îmbracă".

Ceea ce-i deranjează pe colegii noștri, în atitudinea profesorului, este faptul că nu acceptă scuze și întrebări și nu motivează absențele. De asemenea, destul de stresante este pentru unii sunt situațiile și atunci cînd dascălii nu-și ajută elevii, la ascultare, sau cînd dictează repede.

La întrebarea "Profesorul influențează în vreun fel cheful tînărului de a învăța?", doar un singur răspuns a fost negativ. În rest, toți consideră că sunt puternic influențați de profesori, în activitatea de învățare. Constatînd că liceenii au cam uitat să învețe, parcă am dedus și motivul acestei atitudini: EVRIKA!!! Elevii nu învață, pentru că profesorii nu-i influențează îndeajuns... Atunci, trebuie să sugerăm domnilor profesori să "ia măsuri de influențare!" Și o să avem, astfel, o avalanșă de note mari...

Chestionarul a mai cuprins o întrebare: "Cum ați proceda voi, elevii, dacă ați fi profesori?" răspunsurile sunt foarte diferite și interesante.

Domnilor profesori, iată cîteva sugestii: "aș fi rău", "i-aș trece clasa pe toți elevii", "aș fi bun cu elevii, nu aș pune absențe", "i-aș asculta, în fiecare oră", "aș fi mai apropiat de elevi", "aș anunța lucrările", "aș încerca să explic mai bine și să-i înțeleg", "aș fi înțelegător cu elevii care au probleme", sau "nu aș accepta să vină elevii, în fața clasei și să rumege gumă în fața mea", "nu vom ști, pînă nu vom ajunge profesori, adică niciodată".

O altă variantă a fost "aș avea o relație de prietenie cu elevii și cu părinții lor!"... Oare de ce relație de prietenie cu părinții? Noi zicem, mai bine, colaborare...

"Ce v-ar plăcea să știți despre un profesor?" a fost o întrebare la care răspunsurile au fost uluitoare: "să-i știu slăbiciunile"... oare de ce?, "ideile lui despre viață, viața sa de elev, modul cum învață, cum copia"; "cum își organizează timpul liber"; "ce se ascunde sub masca de profesor"; "studiile pe care le are și starea civilă"... oare de ce?, "numărul de telefon"; "latura personală"; "nimic"; "dacă este bogat, dacă are copii, unde locuiește, cum este el, în general"...

În fine, ultima întrebare a chestionarului: "Cum consideră elevii Liceului Economic că ar trebui să fie un profesor modern"? După opinia lor, profesorul trebuie să fie un fel de amic mai mare, blând și bun, care, la fiecare oră, să arunce cu glume pentru a-i distra ... și, atunci, să vezi trai pe vătrai, școala o să devină un spectacol amuzant.

Profesorul modern ar trebui "să predea puțin, să examineze doar atunci când elevii sunt pregătiți, să fie înțelegător și drăguț, să vorbească rar, să nu țipe la noi, să anunțe lucrările". Dar nu numai atât, el trebuie "să fie tânăr, glumeț, simpatic, băiat de cartier, indulgent și corect"; "să fie înțelegător, să predea pe înțelesul elevilor"; "să se poată discuta cu el orice fel de probleme și să nu facă glume proaste cu elevii"; "să discute cu elevii, ca și cum ar fi prieteni, sa-i înțeleagă și să accepte unele idei noi", "de gașcă, fain, să fie înțelegător, să ne ierte când este nevoie".

Trebuie să mai menționăm că profesorul preferat al elevilor liceului nostru rămâne și în acest an, cu majoritatea nominalizărilor, domnul profesor de religie Marius Cojocar.

Redacția

Profesori și elevi

În general, profesorii și elevii ar putea fi definiți astfel:

I. Profesorii sunt mașini cu înfățișare umană, ce îndeplinesc două funcțiuni simple:

- 1) de a preda lecția
- 2) de a-i asculta pe elevi.

II. Elevii sunt acele ființe umane ce intră, în școală, sub formă de materii prime, sunt prelucrați de acele mașini numite profesori și ies sub formă de produse finite, de diferite calități, înscrise într-un document numit "Certificat de calitate", echivalent cu "Diploma de absolvire".

Unii profesori doresc ca elevii să dea randament maxim la învățătură, asemenea sclavilor la muncile fizice.

Sarcinile principale ale elevilor sunt de a învăța lecții lungi, ce pot fi măsurate în kilometri, și de a scrie câte un caiet de o sută de file pentru fiecare temă.

Conștiincios fiind, elevul își va face din timp, stocuri de caiete, cerneală, gheață, apă rece și alte lucruri mărunte necesare învățării. Poate vă întrebați la ce pot să-i folosească gheața și apa rece? Dar cum ar putea memora lecțiile la cele cinci, șase materii, pentru a doua zi, decât stând cu picioarele în apă rece, având grijă să schimbe, din când în când apa, pentru ca aceasta să aibă, mereu, o temperatură scăzută și cu pungi de gheață la cap? Acestea îi vor ține elevului conștiința trează; el nu va adormi, până ce nu își va termina lecțiile, pentru a doua zi.

Vă recomand această metodă și vă garantez rezultatele.

Ce mulțumiți vor fi profesorii și cât de mult se va îmbunătăți relația "profesor-elev"!

Ionela Roibu, cl.a XI-a A

POVESTE

Deși am rugat-o pe prietena mea să nu mă sune pe mobil, deoarece nu mi-am cumpărat unul, încă, totuși ea a insistat și, dându-mi un telefon, pentru că avea nevoie de mine ca de aer, am mers, neapărat, la ea.

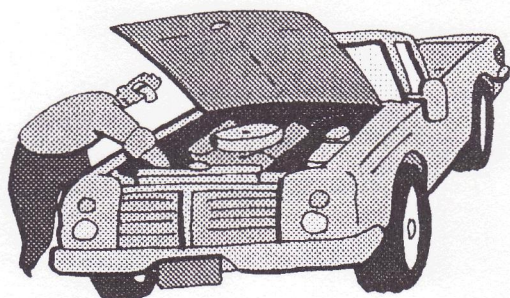
Aveam de bătut cale lungă până la ea acasă, așa că am hotărât să merg cu mașina mea de curse „Dacia 1310”, special adaptată pentru șoselele noastre.

Caii putere ai mașinii erau nerăbdători și, pe drum, i-am adăpat cu niște apă, prezentă din belșug în benzina de la benzinăria X.

Când am vrut să plec din benzinărie, caii putere, frânți de oboseală, n-au mai putut să pornească la drum, astfel încât, am fost nevoit să le adaug niște măgari putere. Așa că i-am rugat pe angajații acelei benzinării să mă împingă 2-3-4, în fine, 10 metri și, în sfârșit, mașina a pornit. Ajuns la destinație, prietena mea mi-a spus că vrea să-mi ceară un sfat. Mi-a spus că vrea să se despartă de prietenul ei pentru că este un cretin, un idiot și m-a întrebat ce trebuie să facă. I-am spus că sunt de aceeași părere cu ea. Mi-am dat seama, prea târziu, că, de fapt, despre mine era vorba.

Și a început să plouă și trebuie să mă duc mai repede acasă pentru că am uitat să schimb caroseria mașinii mele “Dacia 1310” și nu vreau să mă ud.

Cătălin Botan, clasa a XI – a A

Într-o stație de autobuz, un scoțian se adresează șoferului:

-Cât îmi luați până la Glasgow ?

-O liră !

-Dar pentru bagaje ?

-Pentru bagaje nu se plătește .

-Bine, atunci duceți-mi bagajele, iar eu mă duc pe jos !

Un șerif fuma un trabuc în fața biroului său, când vine un cowboy, îi împușcă capătul trabucului și strigă:

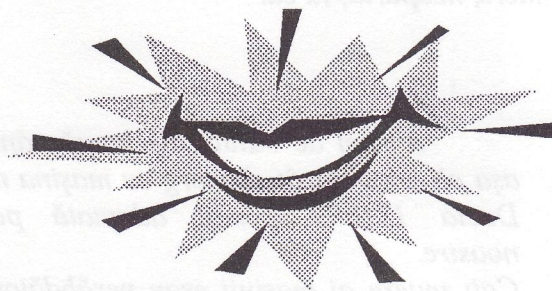
- I'm John !

Vine un alt cowboy, îi împușcă un alt capăt de trabuc și strigă:

- I'm Jack !

În sfârșit, vine un al treilea, îl împușcă pe șerif, după care strigă:

- I'm sorry !

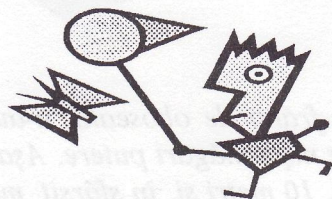
Doi prieteni se confesează:

- Din păcate, în fiecare noapte adorm foarte greu.

- Și eu, dar număr până la 3 și adorm.

- Numai până la 3 ?

- Bine, mi se mai întâmplă să număr și până la 4:30.

La o ședință a "Ligii alcoolice", un orator declară: "Curând va veni timpul când omenirea va arunca tot alcoolul în mare !"

"Bravo !", se auzi o voce entuziastă din public.

"Vă mulțumesc !", sunteți un înverșunat alcoolic ?

"Nu, sunt scafandru!" răspunse entuziastul.

Deoarece uitase să-și ia ochelarii, Einstein îi cere chelnerului să-i citească lista cu meniuri.

Acesta îi răspunse prompt:

- Nu pot domnule! Nici eu nu știu să citesc. Sunt analfabet ca și dumneavoastră...

Elena Horduna, clasa a XI a seral

CUPRINS:

◆ Dimitrie Cantemir, sfârșitul și începutul unei epoci.....	pag. 1
◆ Educația pentru o societate democratică.....	pag. 4
◆ Vocea religiei către tineri.....	pag. 6
◆ Să le dăm o șansă.....	pag. 7
◆ Verile unui licean.....	pag. 8
◆ Gânduri de licean.....	pag. 9
◆ Interviu ediției.....	pag.10
◆ Comunicarea în afaceri.....	pag.11
◆ Dimensiuni etice ale profesiei contabile.....	pag.12
◆ Artă de a conduce.....	pag.13
◆ Turism.....	pag.14
◆ Tarnița, lacul ucigaș.....	pag.15
◆ Jocul, o minune a lumii noastre.....	pag.16
◆ O călătorie prea scurtă.....	pag.18
◆ În parc.....	pag.19
◆ Moștenirea extratereștrilor.....	pag.20
◆ Înainte caut, găsesc după.....	pag.21
◆ Poezii.....	pag.22
◆ Consiliul elevilor este printre noi.....	pag.25
◆ Sfaturi pentru clasele a XI –a.....	pag.26
◆ Balada unui sărman licean.....	pag.28
◆ Viața de elev.....	pag.29
◆ Test.....	pag.30
◆ Sondaj de opinie.....	pag.31
◆ Profesori și elevi.....	pag.32
◆ Poveste.....	pag.33
◆ Glume.....	pag.34

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Ionuț Ciupu – clasa a XI – a E
Cătălin Oanea – clasa a XI – a C
Alina Dăscălescu – clasa a XI – a E
Constantin Hurjui – clasa a X – a E

Director adj. Prof. Rodica Munteanu
Prof. Viorelia Braicu
Prof. Florentina Moroșan
Prof. Coordonator Cecilia Netea

Mulțumiri speciale profesorilor catedrei de informatică, care ne-au sprijinit în realizarea acestui număr al revistei.

Sponsor: S.C. "Udeșteana"